

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd
De groote

Raffles
Onbekende.

No. 501

De Diamantroovers.

15 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTMANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

DE DIAMANTROOVERS

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

Een nachtelijke ervaring.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Het was omstreeks half twee in den nacht toen er twee mannen, vrij eenvoudig gekleed, met de handen diep in de zakken van hun jassen gestoken — want hoewel de zomer reeds in het land was, heerschte er des nachts nog een onaangename, koude wind — met snelle passen door een van die oude, kronkelende straten liepen, die zich van de City afbuigen naar de Theemskade, in de buurt van de eeuwenoude Tower Bridge.

Zij zagen er uit als goed betaalde arbeiders, met hun duffelsche jassen, hun dikgezoolde schoenen, en hun deukhoeden.

En arbeiders waren zij toch niet — althans niet in dien zin, dien men meestal aan dat woord hecht.

Want de oudste en grootste der beide mannen was John Raffles, de Gentleman-Inbreker, en zijn metgezel was zijn trouwe vriend en helper Charles Brand.

Raffles bevond zich op dat tijdstip eenvoudig

Raffles 501.

op een van die ommegangen door Londen, zooals hij ze menigmaal, en meestal geheel onverwacht maakte.

Vaak nam hij daartoe het besluit pas, nadat hij met Brand uit de Windsor Club was teruggekeerd, om half twaalf in den avond.

Somtijds vermomden zij zich daarbij — op andere tijden namen zij die moeite niet, en vertoonden zich zooals zij waren — als twee elegante heeren, de een in de kracht van zijn leven, de ander een jaar of tien jonger, in den rok, met de met zijde gevoerde avondcape om.

In dat geval echter bepaalden zij zich meestal tot de deftige wijken, want het was nog altijd niet geraden, zich laat in den nacht te wagen in de donkere sloppen en stegen van het East-End, waar zij zich onder andere omstandigheden zoo menigmaal ophielden.

Een bepaald doel streefde Raffles met die nachtelijke wandelingen zelden na.

Het was alsof hij gedreven werd door een

drang van buiten, waaraan hij geen weerstand kon bieden, en reeds menigmaal had het toeval hem tijdens die tochten een avontuur doen beleven, even zonderling als gevaarlijk.

Hij had des nachts kennis gemaakt met dronken matrozen van vreemde schepen, die opzettelijk ruzie zochten, hij had gedood in de wijken, waar misdaad en ontucht welig tierden, waar de Chineezers hun klandestiene opiumkitten hebben, en waar reeds menigmaal een onvoorzichtige, die er was binnengedrongen, spoorloos was verdwenen.

Ook ditmaal hadden Raffles en Brand zich vermomd, en reeds vroeg in den avond hadden zij hun huis verlaten, door een goed verborgen uitgang, en hadden zij een aanvang gemaakt met een omzwerfing, die hen tot aan gene zijde van de Theems bracht, tot in het hartje van de arbeidersbuurten, waar men Lord William Aberdeen, onder welken naam John Raffles daar zijn weldaden bracht, letterlijk aanbad, maar welker bewoners, voor zoover zij nog niet ter ruste waren gegaan, zeker ongeloovig het hoofd zouden hebben geschud, als men hun had gezegd, dat die eenvoudig gekleede man met zijn sluike, zwart haar dezelfde was als de met woorden zoo spaarzame philanthroop en weldoener, Lord Aberdeen.

Zooals gewoonlijk bij dergelijke gelegenheden hadden Raffles en Brand op deze wandeling slechts weinig met elkander gesproken.

Een enkele maal waren zij bijna betrokken geworden in een hooglopenden twist, vlak voor een matrozenkroeg, maar Raffles was dien avond volstrekt niet vechtlustig gestemd, en een paar snelle stappen hadden de beide mannen buiten het bereik van de scheldende en vechtende zee-lieden gebracht.

Zij waren nu genaderd tot den hoek van een vrij breede dwarsstraat, en alles was doodstil om hen heen.

De Londenaar begeeft zich meestentijds vroeg ter ruste, en het nachtelijk rumoer te Londen is in geen deele te vergelijken bij dat van Berlijn, althans wat de binnenstad betreft.

De wind was gaan luwen, en slechts heel in de verte klonken de eentonige schreden van een patrouilleerend agentenpaar.

Reeds tien minuten hadden de beide vrienden zwijgend naast elkander geloopt, ieder in zijn

eigen gedachten verdiept, toen Raffles stilstond en zoo in luisterende houding bleef staan.

Brand keek hem een weinig verwonderd aan en hij wilde juist iets zeggen, toen Raffles hem voorkwam met de vraag:

— Hoe laat is het?

— Het loopt naar twee uur! Waarom wil je dat weten?

— Jij schijnt dus niets te hooren, dat je dat vraagt?

— Wat moet ik dan hooren?

— Een eigenaardig gegons — het lijkt iets op het brommen van een snel draaiende stoom-machine — of een motor!

Brand spande zich tot het uiterste in, maar na eenige oogenblikken moest hij hoofdschuddend bekennen:

— Ik hoor volstrekt niets bijzonders!

— Kom dan eens op mijn plaats staan — wat dichter bij dezen muur.

Raffles stak hem de hand toe en trok Brand zachtjes nauwkeurig op dezelfde plaats, waar hij zelf zooeven gestaan had.

— Luister nu nog eens! verzocht hij.

Er verliepen enkele minuten, gedurende welke Brand met de grootste aandacht toelusteerde en toen zeide hij eindelijk op zeer zachten toon:

— Als ik mij goed inspan, hoor ik het geluid nu ook! Het klinkt inderdaad wel iets als een roffelende automobielmotor! Maar hoe is dat mogelijk, terwijl ik het zooeven in het geheel niet hoorde?

— Ik denk dat de verklaring heel eenvoudig is! Ik zelf hoor er nu niets van. Maar je zult wel hebben opgelet, dat deze hooge, blinde muur een flauwe bocht beschrijft! Welnu, op dit oogenblik sta jij waarschijnlijk in een zoogenaamd brandpunt — ook wel knooppunt genaamd, waar je alleen het geluid goed kunt hooren! Iets dergelijks komt voor in de Sixtijsche Kapel en in nog enkele andere gebouwen, o.a. ook in de groote benedenzaal van het Louvre Museum te Parijs, waar men elkander op meer dan honderd meters afstand duidelijk kan verstaan, zelfs als men heel zachtjes fluistert — maar dan ook alleen wanneer men zich van te voren op een bepaald punt heeft opgesteld. Doe je nu een paar passen terzijde, dan hoor je waarschijnlijk niets meer!

— Wat zou het voor een geluid zijn?

— Hoogstwaarschijnlijk van een draaiende machine!

— Maar er is hier toch geen fabriek in de buurt!

— Al was er wel een — welke fabriek werkt om twee uur in den nacht nog?

— Een klandestiene werkplaats misschien?

— Best mogelijk — maar waarvan dan? Als je mij dat maar eens wilt zeggen! Valsche munten werken nimmer met een motor, onverschillig of zij zilveren dan wel papieren munt maken.

— Een brandewijnstokerij?

— Nonsens? Sinds wanneer maakt een overhaalketel een geluid als een automobielmotor?

Brand dacht nog eenigen tijd ingespannen na, maar zeide toen glimlachend:

— Dan moet ik het opgeven! Zullen wij verder gaan? Het is tamelijk frisch!

— Wacht nog een oogenblik! Dat gerucht boezemt mij belang in! Je weet wel, Brand — ik heb een zwak, een gebrek als je het zoo noemen wilt en dat is mijn overgrootte nieuwsgierigheid. Ik houd niet van dingen, waarvan ik den aard, de beteekenis, den oorsprong niet kan doorschouwen! Wat beteekent dat zeer gedempte gedraai van een motor in het hartje van Londen?

— Kom kom — wat zou het nu te beteekenen hebben! zeide Brand lachend. Het zal wel van geen beteekenis hoegenaamd blijken te zijn!

— Dat is nog zoo zeker niet! hernam Raffles kalm. Ga maar eens met je eigen geheugen te rade. Het is nog slechts weinige jaren geleden dat wij ook door nachtelijk Londen liepen en onze aandacht gevangen werd door een dergelijk geluid.

— Ik weet het wel, Raffles — en dat geluid was de aanvang van een uiterst gevaarlijk avontuur, dat ons bijna het leven had kunnen kosten.

— Je ziet dus wel, mijn waarde, dat het werkelijk zonde zou zijn, thans door te loopen.

— Als je de zaak van dien kant beschouwt — natuurlijk, dan zal ik mij wel moeten schikken! zeide Brand zuchtend. Ik voorspel, dat wij hier over een uur nog zullen staan, blauw van de kou, misschien doorweekt van den regen en zonder iets wijzer te zijn geworden!

— Dan zullen wij beginnen met maar niet stil te staan! Maar eerst moeten wij nauwkeurig de plek bepalen, waar wij het gonzend gebrom het eerst hebben gehoord. Wacht eens, het is nauw-

keurig onder den grooten tak van dien ouden pereboom, die aan den anderen kant van den muur staat! Het is de eenige van die soort — wij kunnen de plek dus onmogelijk vergeten! En ga nu eens mede!

Hij vatte Brand onder den arm, bracht hem een paar meters verder, stond daar weer stil en zeide toen glimlachend:

— Luister nu nog eens!

Brand deed het, maar hoe hij zich thans ook inspande — van het gegons en gebrom was volstrekt niets meer te hooren!

— Natuurlijk — de geluidsgolven zijn als het ware geconcentreerd in het brandpunt van een hollen spiegel — dat wil zeggen van den flauw gebogen muur, waar wij ons zooeven toevallig bevonden! zeide Raffles. Wie zich buiten dat brandpunt bevindt, al is het ook maar een paar meters, kan volstrekt niets verstaan.

Hij voerde Brand wat verder en nam nauwkeurig de omgeving op.

Zooals reeds uit het voorgaande blijkt, had de straat aan den eenen kant een zeer ouden, vrij hoogen tuinmuur, die zich over een lengte van meer dan 80 meters uitstreckte, terwijl de andere kant gevormd werd door oude huizen, hoog en smal.

Sommige van die huizen hadden in de benedenverdieping winkels — vrij schamele, kleine zaken, waar groenten en aardappelen, brood, oude kleeren, allerlei huisdieren, van vinken tot katten toe en nog andere zaken verkocht werden.

Geen van die huizen was verlicht.

Alles was daar klaarblijkelijk reeds in diepe rust.

De huizen hielden een eind verder op en dan volgde weer een muur, ongeveer 10 meter lang, in het midden waarvan zich een lage tuindeur bevond, die stevig gesloten bleek te zijn, toen Raffles even voorzichtig aan den knop draaide.

Dan begonnen de huizen opnieuw, er kwamen er nog ongeveer tien of twaalf en dan liep de straat uit op een breeden verkeersweg, met prachtige winkels, groote kantoorgebouwen, restaurants en bioscopen, waar des daags een vrij druk verkeer was, maar waar het nu zoo goed als volkomen stil kon worden genoemd.

Raffles keerde weer op zijn schreden terug, zoodra deze breede straat was bereikt, bekeek aandachtig de huizen weder, maar toen hij ge-

ruimen tijd later weer op dezelfde plek stond, onder den zwaren, over den muur reikenden tak van den pereboom, haalde hij mismoedig de schouders op en zeide:

— Dat onderzoek heeft al bitter weinig resultaat opgeleverd! In die huizen is alles in rust, zoo op het oog — en toch vermoed ik, dat juist in een van deze tien of twaalf huizen de oorsprong moet worden gezocht van dat zonderlinge geluid!

— Maar we zijn er zoeven vlak langs geloopt — hoe komt het dat wij dan niets gehoord hebben?

— Daar kan maar een reden voor zijn! Het is zeer zwak — en het is zoo zwak, omdat het naar allen schijn onder den grond te weeg wordt gebracht.

Bij het licht van de straatlantaarn, waarbij zij op het oogenblik stonden, keek Brand den Gentleman-Inbreker verbaasd aan en herhaalde toen op een toon van verwondering:

— Onder den grond? Je drijft zeker den spot met me? Wat zou er in 's hemelsnaam op dit oogenblik en in deze buurt onder den grond wel voor werk kunnen worden verricht?

— Graafwerk bijvoorbeeld! antwoordde Raffles lakoniek.

— Graafwerk? Met welk doel dan?

— Daarop is niet zoo gemakkelijk te antwoorden, mijn waarde! Maar in ieder geval, als men onder den grond graaft, dan heeft dat een bepaald doel en een gewichtig doel ook! Aan een fabriek of een werkplaats moeten wij liever maar niet denken — want ik kan mij geen enkele aanleiding voorstellen, om in het holste van den nacht en niet liever overdag te arbeiden — tenzij het doel verborgen moet blijven.

— Maar dat doel zou ook verborgen blijven, Raffles, als er overdag onder den grond gewerkt werd! Want dan zou men eerst recht niets van

het snorren van een machine hooren — zelfs niet in het brandpunt, dicht bij den gebogen muur, waar wij nu staan!

— Die opmerking is juist, Brand en brengt mij nog tot een andere conclusie — als die lieden, die daar zoo geheimzinnig aan den gang zijn, desondanks ook des nachts werken, dan is dat een bewijs, dat zij om de een of andere reden gehaast zijn! Waarom? Dat weet ik niet — en ik zou het toch zeer gaarne weten!

— Ik ben benieuwd hoe je dat zou willen aanleggen!

— Misschien komt het toeval ons wel te hulp!

En reeds de volgende seconden zouden Raffles althans in dat opzicht in het gelijk stellen!

Want in de nachtelijke stilte liet zich een zacht krassend geluid hooren, en juist toen Raffles, wiens uitstekend gehoor hem dadelijk gewaarschuwd had, Brand snel achteruit trok, tot achter een der zware steunberen, die den muur schoorden, ging aan de overzijde de kleine deur open in het midden van den muur, waarlangs de beide mannen zoeven geloopt hadden.

De twee vrienden hadden de breede kragen van hun jassen dadelijk opgezet en trokken hun hoeden zoover mogelijk naar omlaag, teneinde van hun gezicht zoo weinig mogelijk te laten zien.

Voor het overige stonden zij in de schaduw en waren voor een groot gedeelte verborgen door den steunbeer van den muur.

Zij konden duidelijk zien hoe de deur heel voorzichtig geopend werd, naar de binnenzijde van den muur toe en hoe er achtereenvolgens een man, daarna een vrouw en toen opnieuw een man verschenen.

Juist toen het drietal de straat betrad en het deurtje achter zich sloot, klonken op de naburige torenklok drie slagen.

Hoofdstuk II.

Nader onderzoek.

Een oogenblik dacht Raffles er over, het drietal te volgen, om te zien waar het bleef, maar dadelijk bedacht hij zich weer.

Het was duidelijk dat die mannen en die vrouw

terug zouden komen — waarschijnlijk reeds den volgenden dag.

Zij waren nu zeker vermoeid en gingen rust nemen.

Raffles begreep alleen maar niet goed, waarom zij dat niet konden doen in hetzelfde huis, waar zij zooeven hun geheimzinnigen arbeid verricht hadden.

Voor hij trouwens een besluit had kunnen nemen, was het drietal reeds in de richting van de breede winkelstraat verdwenen.

De mannen schenen goed gekleed te zijn, zij droegen hooge hoeden, de vrouw droeg een avondmantel en het maakte den indruk, alsof zij gearmd met de beide mannen liep, een weinig voorovergebogen en zoo vermoeid, dat zij haar moesten steunen.

Nog terwijl Raffles en Brand daar stonden om toe te zien, klonk het geluid van een aanrijdende huurauto, die zeker voor het trottoir stilstond, welk geluid bijna aanstonds gevolgd werd door dat van een dichtklappend portier, den klagenden kreet van den autohoorn en het bijna geruischlooze wegglijden van de auto.

Raffles wierp Brand een veelzeggenden blik toe, nadat hij den kraag van zijn jas weer had neergeslagen en zeide toen fluisterend:

— Je zult nu zelf wel toegeven, dat het toch meer om het lijf heeft dan je oorspronkelijk verwachtte?

— Het is tenminste wel wat zonderling — althans wanneer die drie lieden in verband staan met het vreemde geluid dat wij zooeven gehoord hebben.

— Juist omdat wij het gehoord hebben — en het nu niet meer hooren, staat dat drietal er heel stellig mee in verband, Brand! antwoordde Raffles op beslissenden toon. Wij zullen het aanstonds zelven wel zien.

— Hoezoo?

— Parbleu, omdat wij het zullen onderzoeken!

— Hoe kan dat, terwijl wij hen hebben laten ontsnappen?

— O, wij hebben er hen niet bij nodig! hernam Raffles spottend. Ik zal daar binnengaan ook zonder hun gezelschap!

— Wil je daar een onderzoek gaan instellen? zeide Brand verschrikt.

— Waarom niet?

— Een zonderlinge vraag! Omdat het over een uur klaarlichte dag is, zelfs met dezen bedekten hemel!

— In een uur kan men veel doen — en een half zal misschien wel toereikend zijn! hernam

Raffles schouderophalend. Kom mede — wij willen ons haasten!

De beide mannen staken haastig de straat over en stonden een oogenblik later voor het kleine tuindeurtje.

Nu was het een goede gewoonte van Raffles dat hij op alle gebeurlijkheden voorbereid was en des nachts maar zelden uitging, zonder te zijn voorzien van de werktuigen, welke bij zijn eigenaardig beroep behoorden.

Die waren dan vereenigd in een klein, sierlijk etui, niet veel grooter dan een sigarenkoker en Raffles vergat maar zelden, dit voorwerp bij zich te steken.

Hij haalde het te voorschijn, opende het en nam er een paar fijn bewerkte loopers uit, die binnen enkele tellen hun werk hadden verricht.

Het stevige, maar zeer eenvoudige slot, waarvan de samenstelling Raffles slechts een glimlach kon ontlokken, sprong open en Raffles kon de deur terug duwen.

En dadelijk ving zijn scherp oor in de verte het geluid op van een elektrische schel.

— Een alarmsignaal! fluisterde hij.

En tegelijkertijd deed hij haastig de deur weer dicht, waarop het schellen ophield.

Hij keek naar boven en vervolgde:

— Zie maar — daar loopt de draad en daarginds is het koperen contact. Wat bewijst dit?

— Ik zou zeggen, dat het bewijst, dat zij liever niet gestoord willen worden!

— En dat zij zich weten te verdedigen, als men het toch mocht doen! vulde Raffles de opmerking aan.

Hij had de deur weer gesloten en keek eens om zich heen.

De plek waar zij zich bevonden was een havelooze tuin, zeer slecht onderhouden, met platgetrapt gras, ingelooopen grint, verward struikgewas, vol onkruid, dat tot in de paden groeide en hier en daar hoopen afval, bananenschillen, leege groenteblikjes en andere rommel.

Dat alles was te zien bij het schemerachtige licht van de straatlantaarn die vlak bij stond en haar stralen over den lagen tuinmuur heenzond.

De achterzijde van het huis was in volkomen duisternis gedompeld.

Toch waren de bovenste verdiepingen zeker bewoond, want hier en daar konden de beide

mannen de dichtgeschoven gordijnen door hun lichte kleur onderscheiden.

Een soort stoepje leidde van den tuin naar een smalle achterdeur, die eveneens op slot bleek te zijn, maar die al evenmin langer dan een enkele minuut weerstand kon bieden aan de pogingen van Raffles om haar te openen.

De deur kierde open en behoedzaam traden de beide mannen binnen.

En niet zoodra waren zij binnengetreden en hadden zij de deur achter zich gesloten, of de eerste lichamelijke gewaarwording, die zij opdeden was er eene, die de reukzenuwen prikkelde.

In het huis hing een sterke aardlucht, zooals men die wel ruikt bij het delven van diepe kuilen.

Raffles had zijn zaklantaarn ontstoken, na zich te hebben overtuigd, dat er boven de achterdeur geen venstertje was en hij keek Brand glimlachend aan, terwijl hij fluisterde:

— Geloof je dat ik gelijk had, toen ik zeide, dat er hier onder den grond gewerkt wordt?

— Ik begin het ook te gelooven! antwoordde Brand op denzelfden toon. Maar waartoe? Waarvoor die clandestiene arbeid?

— Wij zullen het wel zien.

Raffles belichtte met zijn zaklantaarn even de wanden van de smalle gang, die vrij lang scheen te zijn en aan het andere einde recht op de voordeur aanliep, waar zij zich verbreedde tot een soort ouderwetsche vestibule, met marmeren vloertegels en houten lambriseeringen en richtte toen dadelijk zijn blikken op een deur, die gesloten, was door middel van een sterk hangslot hetwelk door twee stevige schroefoogen was gestoken. een in den deurpost, de ander in de deur zelve.

Het was een gewone kelderdeur, met een houten kruk, die op een andere wijze niet kon worden afgesloten.

Raffles had, zonder zich een oogenblik te bedenken, het hangslot geopend, met dezelfde vlugheid als iemand anders zou noodig hebben gehad, wien men den sleutel ter beschikking had gesteld — en dat met een voorwerp, dat er uitzag als een krom gebogen spijker en niet anders.

Bij het openen van de deur werd de grondlucht dadelijk veel sterker.

Raffles bleef een oogenblik luisterend staan, thans met zijn revolver in de rechter- zijn lamp in de linkerhand.

Toen begon hij langzaam de trap af te dalen, die bijna onmiddellijk bij den drempel van de kelderdeur een aanvang nam.

Het was een steenen trap en zeer duidelijk waren op de treden de versche sporen te zien van dien kleiachtigen grond, waaruit daar ter plaatse de bodem van Londen bestond.

Ongeveer halverwege de trap bleef Raffles een oogenblik stilstaan om opnieuw te luisteren.

Maar toen hij niets hoorde, toen daar beneden en ook boven in het huis alles stil bleef, ging hij verder, na Brand te hebben gewenkt, voorloopig te blijven waar hij was en bij de deur de wacht te houden.

Want Raffles begon nu zelf in te zien, dat hij zich op gevaarlijk gebied had begeven en een voorgevoel zeide hem, dat de lieden, die hier in het geheim aan het werk waren geweest, hem als hun bittersten vijand zouden beschouwen, wanneer zij bemerkten, dat hij hun geheim ontdekt had.

Desniettemin zette hij stoutmoedig den tocht voort en daalde de zeven treden af, die hem nog van den bodem van den kelder scheidden.

Het was een tamelijk ruime kelder, met slechts een klein venster.

En ook van dat kleine venster was niets te zien, want er waren een paar kleine, dikke stukken plank voorgespijkerd.

Maar aan de zoldering hingen een paar elektrische lampen en na eenig zoeken vond Raffles den schakelaar.

Toen hij die omdraaide, straalde de kelder plotseling in licht.

De vier lampen waren ieder op zijn minst 500 kaarsen sterk.

Zij hadden allen reflectors en de lichtbundels waren gericht op een wijd gat in den muur, omstreeks 80 centimeters hoog en breed en dat met planken en balken geschoord was, waarvan een groot aantal in een hoek van den ruimen kelder was opgestapeld.

De steunen waren allen vervaardigd uit denneboomen, die misschien wel in den tuin hadden bestaan en een paar zagen lagen er bij op den vloer.

Maar met het oog van den deskundige had Raffles dadelijk gezien, dat men met het voorradige hout slechts een tunnel van ten hoogste 20 meters lengte behoorlijk en zonder gevaar voor instorting zou kunnen schoren.

Want dat het hier inderdaad een tunnel betrof, daaraan behoefde hij nu niet meer te twifelen.

Daarop wees niet alleen de ingang met de sterke houten palen en de planken op bodem en zoldering, maar ook de boormachine, die nog in het gat stond en flauwtjes zichtbaar was.

Zij was met een koppeling verbonden aan den motor en daarvan hadden de beide vrienden zeker het gesnor daarbuiten gehoord.

Er waren zware doeken overheen geworpen en de motor stond op een dikken lap vilt, waarschijnlijk om het snorren nog meer te dempen.

Raffles begreep eerst niet, waartoe een boormachine in dezen slappen ondergrond noodig was, maar toen hij het gruis bekeek, dat naast het gat lag, op een grooten hoop, bemerkte hij er zware steenen en vermalen puin bij, die het duidelijk maakten, waarom de geheimzinnige tunnelgravers aan de machine de voorkeur hadden gegeven boven de handschop.

Het zou zeker ook wel gegaan zijn, maar het zou veel langer hebben geduurd en uit alles bleek dat de lieden die hier aan het werk waren, om de een of andere reden haast hadden.

De kelder was voor het overige bijna geheel kaal, maar Raffles vond toch aan een der muren een schakelbord, verder de alarmschel, een ruwe tafel, waarop een paar tinnen borden en kommen stonden, blijkbaar inderhaast schoongemaakt en tenslotte matten stoeien.

Raffles trachtte de richting van de tunnel, die nog pas een meter of vijf diep was, zoo goed mogelijk te bepalen, en hij meende, dat zij niet anders kon gaan dan in de richting van de groote, deftige winkelstraat, waarbij dit huis gelegen was.

Toen hij dit had vastgesteld, en na nog eens een blik om zich heen te hebben geworpen, zonder dat hij iets had aangeraakt, beklom hij de trap weder, en bracht op fluisterenden toon in enkele woorden Charles Brand verslag uit van hetgeen hij beneden gezien had.

Toen hij geëindigd had, fluisterde Brand op levendigen toon:

— Maar dat lijkt een weinig op de zaak van de Engelsche Bank, waarover je zoeven nog sprak!

— Het lijkt er op — wat de ontdekking van de tunnel betreft, maar voor het overige is het verschil nog al groot, — de Engelsche Bank

bevindt zich wel op vijf mijlen hier vandaan, in rechte lijn, en geen met rede begiftigd wezen zal het in zijn hoofd krijgen over zulk een afstand een tunnel dwars door den verraderlijken, Londenschen bodem te graven!

— Wat ben je nu eigenlijk van plan?

— Wat ik van plan ben? Afwachten en toezien! Dat drietal komt natuurlijk weer terug — en morgen zullen wij eens zien waar zij blijven!

— Wat zou die vrouw er bij te maken hebben?

— Dat heb ik mijzelf ook al afgevraagd!

— Woont zij misschien hier?

— Niet zeer waarschijnlijk! Dan zou zij toch zeker om drie uur in den nacht haar huis niet meer verlaten! Maar morgen zullen wij het misschien reeds weten! Laten wij nu maar liever heengaan, en naar huis — want ook voor ons is het oogenblik van rust aangebroken!

Raffles sloot met de grootste zorgzuldigheid het hangslot van de kelderdeur weer, en nadat zij hun lantaarns gedoofd hadden, openden de twee mannen de achterdeur weer, staken den haveloozen tuin dwars over en stonden een oogenblik daarna weer op straat.

Een oogenblik bleven zij luisterend stilstaan, maar toen zij geen ander gerucht hoorden dan in de verwijderde verte het voorbij snorren van een auto en de afgemeten voetstappen van een agent, deden zij de deur zachtjes achter hen dicht, en begaven zich, zonder zich in het minst te overhaasten, naar de breede winkelstraat, waar het thans stiller dan ooit was.

Toch begon het reeds te dagen, en over een uur zouden zich waarschijnlijk reeds de eerste arbeiders vertoonen, die naar hun werk gingen.

De wind was een weinig omgeloopen, het wolkendek scheurde, en wanneer niet alle voortekens bedrogen, dan zou een schoone dag volgen op een reeks troosteloze, sombere, natte weken.

De omtrekken van de huizen teekenden zich schemerachtig af, en heel in de verte zag men, hoe de lantaarns automatisch werden gedoofd.

Raffles was den hoek omgeslagen, en liep langzaam, als in gedachten verzonken, voort.

Juist reed er een leege huurauto voorbij.

Brand stond op het punt, den chauffeur te wenken, toen Raffles hem de hand op den arm legde, en zachtjes zeide:

— Nog een oogenblik! Er rijden hier geluk-

kig genoeg auto's, — en ik wilde nog eerst wel eens zien — — —

— Wat dan wel?

— Misschien is het mogelijk, na te gaan, waarheen die geheimzinnige tunnel leidt! Het huis ligt in rechte lijn omstreeks 15 meters van dezen kant van de hoofdstraat. Maar als ik het goed gezien heb, stond de as van de tunnel een weinig schuin ten opzichte van den kelder. Waaruit volgt, dat de afstand allicht eenige meters meer zal bedragen. Dat de onderaardsche gang ten doel heeft een tusschenliggend huis te bereiken, zullen wij voorloopig maar niet aannemen.

— Waarom niet?

— Omdat die allen toebehooren aan zeer eenvoudige lieden, die kleine neringen drijven. Het is niet aan te nemen, tenzij ik in deze hoofdstraat niets vind hetgeen de moeite waard is, dat de tunnelgravers het voorzien zouden hebben op een van die eenvoudige lieden. Maar wacht eens — wat hebben wij hier?

Raffles was stil blijven staan, juist ter hoogte van een blijkbaar splinternieuw winkelgebouw, niet zeer groot, maar schijnbaar naar de laatste eischen van een bedorven publiek ingericht en met twee breede, thans nog door een rolluik van staal gesloten étalagevensters.

De zware winkel deur was van bruin, dof eikenhout, met koper beslagen en beschermd door een zeer sterk hek, eveneens van staal, met twee sloten.

Boven de pui stond met groote, vergulde letters:

„Joseph Drummer, juwelier.”

Raffles wendde glimlachend zijn gelaat naar Brand en zeide toen:

— Wat denk je er van?

— Wel, het is in ieder geval heel toevallig, dat — — —

— Komaan, mijn waarde, laten wij nu aan het toeval maar geen grooteren invloed toeschrijven dan het reeds heeft — dat is werkelijk meer dan voldoende. Volgens mij kan er thans niet meer aan getwijfeld worden of de heeren tunnelgravers en hun fraai gekleede dame hebben het voorzien op de zaak van Joseph Drummer!

— Is het dan de moeite waard?

— Lees je dan geen kranten? Brand — het spijt me, maar ik moet je kapittelen! Je had als mijn secretaris moeten weten dat er zich op dit

oogenblik bij Drummer een zeer schoone collectie juweelen bevindt, afkomstig van de voormalige Russische Kroonsieraden, die daar zelfs tentoongesteld zijn geweest, zorgvuldig bewaakt door niet minder dan drie rechercheurs!

Brand bloosde een weinig, toen hij sprak:

— Natuurlijk wist ik het ook wel — het wilde mij op het oogenblik alleen niet te binnen vallen! Het late uur — de slaap — — —

— Ik neem het je niet kwalijk, Brand! viel Raffles hem levendig in de rede. Misschien wist ik het nog zoo goed, omdat ik toevallig groote aandacht heb gewijd aan die prachtige collectie steenen. Er zijn diademen en oorhangers bij van wonderlijke schoonheid en welke, in roebels berekend, een som vertegenwoordigen met een 15-tal nullen er in! En ik behoef er volstrekt geen geheim van te maken, dat die fraaie verzameling aanstonds mijn begeerte heeft opgewekt!

— Je spreekt toch zeker niet in ernst? riep Brand verschrikt uit.

— Waarom zou ik niet?

— Zooeven heb je zelf gezegd, dat die juweelen door drie rechercheurs werden bewaakt — overdag nog wel!

— Juist, maar des nachts niet! Dan liggen zij in de safe, in den kelder!

— Maar die kelder is juist onaantastbaar! hernam Brand. Ik heb er beschrijvingen van gelezen in de „Daily Mail”. De muren van beton zijn bijna een meter dik en daarenboven gewapend. De stalen deuren zijn bijna niet te openen.

— Iedere deur kan geopend worden! viel Raffles hem bedaard in de rede.

— Maar men komt er niet binnen! Onmogelijk!

— Men kan overal binnen komen! Getuige die tunnel, welke wij zooeven ontdekt hebben! Welke dwaas zou daaraan beginnen, als hij niet de stellige overtuiging had, er in te kunnen slaan, aan den anderen kant alle hinderpalen te kunnen overwinnen? Wat heeft de graver van die tunnel met een deur te maken? Hij graaft er immers eenvoudig onderdoor! Wat raken hem betonnen muren? Hij stoort er zich niet aan, maar als een mol ondergraaft hij hun fundamenten! Van buiten af, van onderen op, dringt hij in de safe binnen! Je kent mij — ik ben niet ijdel en zelfzuchtig — ik erken dat het meesterlijk bedacht is!

— Maar die lieden zullen te laat komen!
Binnen vijf dagen gaan de juweelen buitenslands!

— Dat weet ik! Daarom werken zij ook dag en nacht, of althans een groot gedeelte van den nacht, want zij moeten toch ook rusten! Vijf dagen is nog juist lang genoeg, om het doel te bereiken — drie voor het afmaken van de tunnel, twee voor het doorboren van den bodem onder de safe!

— Maar hoe hebben zij de juiste richting tot op een centimeter kunnen bepalen?

— Dat is mij ook niet heel duidelijk! zeide

Raffles peinzend. Alleen een uitmuntend ingenieur kan de richting van een tunnel tot op millimeters nauwkeurig bepalen en dan nog alleen maar met behulp van zeer zuiver metende werktuigen. De tunnel moet niet alleen in de rechte richting gaan en juist op het doel af — zij moet ook nauwkeurig zooveel zakken, dat zij aan het andere einde uitkomt midden onder de safe! Als zij er geen deskundigen bij hebben, dan is het mij niet zeer duidelijk, hoe zij het hem leveren!

En nu zullen wij voorloopig de zaak maar laten rusten — de slaap wenkt ons!

De goedkoopste en beste zijn
Dubec-Sigaretten.

Hoofdstuk III.

In trance.

Den volgenden morgen vermomden de beide vrienden zich opnieuw en thans verschaften zij zich een uiterlijk, dat een lang vertoef op dezelfde plaats mogelijk maakte, zonder aanstonds argwaan te baren.

Zij trokken de oudste kleederen aan, die zij konden vinden, maakten hunne gezichten groezelig, en een pruik van rafelig haar, voor Raffles grijs, voor Brand donkerbruin, in gezelschap van een warrig puntbaardje, deden hen juist gelijken op hetgeen zij moesten voorstellen — op twee handelaren in vodden en oude kleeren.

Zij huurden ergens een kar, kochten op een open markt wat afval, en trokken welgemoed naar de straat, waar zij dienzelfden nacht zulk een eigenaardige ontdekking hadden gedaan, na haastig de deftige winkelstraat te zijn overgestoken, vluchtend voor het oog van een strengen bobby.

Zeer langzaam gingen zij de straat door, telkens bellend, lang stilstaande, lovend en biedend en met opzet vrij hooge prijzen gevend, teneinde aldus in de gelegenheid te zijn, hun verblijf te rekken.

Hun kar raakte vol met flesschen, oud roest, beenderen, vellen van katten en konijnen, en

hun reukorganen werden onaangenaam geprikkeld, maar — het deurtje in den tuinmuur ging niet open.

Het werd tijd voor den lunch en de beide vrienden zetten zich naast elkander op den bodem van hun handkar, haalden ieder een in krantenpapier gewikkeld pakje te voorschijn en begonnen hun boterhammen van hard, grijs brood te nuttigen, met evenveel smaak en overtuiging als zij in de beroemde eetzaal van het Hotel Cécil, zwezerik met champignons, of iets anders smakelijks zouden hebben verorberd.

— Zij komen dus overdag in het geheel niet? vroeg Brand op zachten toon.

— Of zij waren er al toen wij er kwamen!

— Dat is immers na te gaan!

— Hoe dan wel?

— Door te luisteren! Op dezelfde plek, waar het ons gisteren gelukte!

— Probeer het dan maar eens! Je vergeet een kleinigheid, Brand, namelijk dat het vannacht zeer stil was en dat de grond en delucht nu dreunen van het stadsrumoer. Je zoudt zelfs op die eene plek van het zachte brommen van den motor niets hooren.

— Zou die tuindeur de eenige ingang van het huis zijn?

— Zeer zeker niet! Het huis wat bij dien tuin hoort, ligt daarginds, aan dezelfde straat waar wij ons nu in bevinden, en zooals je ziet is daar een deur! Maar ook daardoor is niemand binnengekomen, ik heb er al te goed op gelet!

Raffles zweeg een oogenblik en vervolgde toen, na een grooten hap uit zijn boterham te hebben genomen:

— Ik ben bijna vast overtuigd, dat zij daar binnen zijn. Het is al één uur. Als zij niet den geheelen dag en een groot gedeelte van den nacht werken, dan komen zij nooit op tijd gereed. Men maakt maar niet met zijn beiden, zelfs met behulp van een graafmachine, in een handomdraaien een tunnel van ruim 15 meter lengte!

— Met zijn drieën, Edward!

— Denk je soms dat die vrouw meewerkt? Dat lijkt me al heel onwaarschijnlijk. Er is trouwens geen ruimte voor! Een man bedient de graafmachine, de tweede blijft buiten en schept de uitgegraven aarde weg.

— En de vrouw?

— Dat weet ik niet, Misschien moet zij wel dienen als schildwacht.

— Het is natuurlijk niet na te gaan, of zij inderdaad binnen zijn?

— Ik zou niet weten op welke wijze. Wij kunnen bezwaarlijk ons visitekaartje aan hen laten afgeven. Waarschijnlijk zouden we niet met open armen ontvangen worden, maar veeleer met een revolverkogel! Lieden die zulke groote ondernemingen op touw zetten, deinzin meestal niet terug voor geweld, als zij in het nauw worden gedreven.

— Zouden zij in den loop van den middag nog komen?

— Dat lijkt mij niet waarschijnlijk! En al deden zij het — wij hebben onzen plicht gedaan en ik heb niet veel lust voor hun plezier nog langer achter die kwalijk riekende kar aan te loopen. Wacht hier even op mij, dan ga ik eens een kijkje nemen om den hoek en de kennismaking hernieuwen met de veelbesproken juweelen der Romanofs, waaraan bijna alle bladen zulke breedvoerige beschouwingen hebben gewijd.

— Voor je gaat, Raffles — nog een enkele vraag!

— Laat eens hooren!

— Wat is eigenlijk het doel van deze spion-

nage? Wat kun je er mee winnen? Wat heeft het voor nut, dat wij de rest van den dag in onze badkuipen zullen moeten doorbrengen?

— Je vragen komen mij nog al naief voor, Brand! Wat dacht je — dat ik deze lieden kalm hun gang zou laten gaan, zonder ter elfder ure een voorname rol mee te spelen? Wel, man, ik had die juweelen al zoo half en half als de mijne beschouwd en ik vind het zeer ontactvol, dat die vreemde lieden mij in de wielen rijden!

Brand keek Raffles een oogenblik zwijgend aan, veegde zijn mond met den rug van zijn hand af, stak niet zonder tegenzin een smerig, steenen pijpje op en zeide toen pas met de wijsgeerige kalmte van iemand, die geleerd heeft zich zonder morren in het onvermijdelijke te schikken:

— Ik ben een dwaas dat ik er nog naar gevraagd heb! Natuurlijk ben je dat van plan! Nu, het kan goed worden!

— Dat hoop ik! zeide Raffles droogjes.

En met deze woorden wipte hij van de kar en strompelde de straat uit.

En Brand, die hem nakeek, bewonderde voor de zooveelste maal het onvergelykelijk tooneelspelerstalent van dezen man, dat zeker wel nimmer geëvenaard zou worden en dat hem in staat stelde, zoo bedriegelijk de allures en de gewoonten van alle mogelijke maatschappelijke standen aan te nemen, van den geestelijke tot den tramconducteur, van den arroganten garde-luitenant tot den nederigen kellner, dat niemand het bedrog kon ontdekken.

Daar liep inderdaad een voddenkoopman — en niemand anders!

Raffles leek wel een halven voet te zijn gekrompen, hij liep met een scheeven rug, hij trok een weinig met een voet en hij keek nog telkens schuins omhoog naar de ramen der huizen, als om naar klanten te zoeken!

Hij bleef ongeveer tien minuten weg, keerde toen met denzelfden slenterenden gang weer terug en zeide tot Brand:

— Ze liggen er nog! En goed bewaakt! Achter het stevig traliewerk, dat voor dat doel speciaal aan de binnenzijde van de groote spiegelruit is aangebracht! Twee rechercheurs er naast — een er achter! En wees er maar zeker van, dat die heeren iets anders in hun zakken hebben dan pijpen!

— En zijn ze werkelijk zooveel waard?

— Alles bijeen op zijn minst 75000 pond — en dan schat ik het nog bijzonder laag!

— Lieve hemel! riep Brand, bijna verschrikt, Dat is een reusachtig kapitaal! Geen wonder, dat men daarvoor zooveel gevaren wil trotseeren! Wat doen wij nu?

— De kar wegbrengen, den inhoud cadeau doen, naar huis gaan, een bad nemen, daarna wellicht nog een en vannacht hier weer op de zelfde plek terugkomen!

— Met welk doel?

— Zij moeten vroeg of laat toch weder het huis verlaten en dan gaan wij hen na. Henderson, mijn goede chauffeur, moet voor de oude huurauto zorgen en die hier dicht in de buurt in een der zijstraten gereed houden. Want ik denk dat zij wel weer opnieuw van een auto zullen gebruik maken.

— Waarvoor acht je die achtereenvolging noodig?

— O, de burgerlijke beleefdheid eischt althans dat ik weet wie de lieden zijn, die ik denk te bestelen! antwoordde Raffles bedaard. Gelegenheidsdieven zijn het waarschijnlijk niet — daarop wijzen tenminste alle bijkomstige omstandigheden — de voorbereiding, de machines, de wijze van verdediging en nog meer. Het zal mij niet verwonderen als het leden blijken te zijn van de een of andere misdadigersbende, die ditmaal voor eigen rekening werken. Misschien komen wij er dan ook wel achter welke eigenaardige rol die chique gekleede vrouw vervult!

En daarmee werd de terugtocht aanvaard.

Een deel van den middag brachten Raffles en Brand in de conversatiezaal van de Windsor Club door, waarvan Raffles onder een anderen naam, dien van Lord William Aberdeen, vice-president was.

Zij speelden er een paar partijen biljart, zij keken er even de tijdschriften door, zij babbelden traag wat met een paar van de weinig aanwezige leden over de politiek en over de Derbywedstrijden, en ten slotte dineerden zij in de fraai ingerichte eetzaal van de club en deden zich tegoed aan de gerechten, toebereid door een van de beste Italiaansche koks, welke er maar voor geld te krijgen waren en die een ministersalaris verdiende.

En niemand zou, hen ziende, ook maar een onderdeel van een seconde, de onmogelijke gedachte hebben gekoesterd, dat die twee elegant

gekleede heeren van de wereld, zich op dat oogenblik vrijwillig gestort hadden in een avontuur, dat allerlei gevaren in zijn schoot kon bergen.

Een deel van den avond brachten zij door in een theater en tegen tien uur maakten zij toebereidselen voor hun tocht.

Zij verkleedden zich weder zorgvuldig en staken ditmaal een grijzen lap bij zich, bestemd om voor het gelaat te hangen en er aldus de lichte kleur van te verbergen, die hun aanwezigheid ontijdig zou kunnen verraden.

Verder hadden zij zich voorzien van al het noodige, met het oog op het gevaar, waarin zij zich gingen begeven.

Want lieden, die zich gedwarsboomd zagen in zulk een grootsch opzet als de tunneldelvers, zouden zeker niet met zich laten spotten.

Het was reeds bij twaalven toen zij in de huurauto stapten, welke afkomstig was uit de garage van Raffles en bestemd, hen snel te vervoeren, zonder opzien te baren, want het oude voertuig verborg onder haar haveloos uiterlijk een zeer sterken motor.

Zij stapten dicht bij de dwarsstraat uit en Henderson, de reusachtige chauffeur van den Gentleman-Inbreker, kreeg zijn instructies.

Hij vatte post aan het begin van een tweede dwarsstraat en Raffles wist dat hij daar thans zou wachten tot den jongsten dag, als het noodig was.

Het was weer even stil, zoo mogelijk nog stiller dan den nacht te voren, want er was thans geen aasje wind.

Zij richtten dadelijk hunne schreden naar den flauw gebogen muur en zochten daar den ouden pereboom op.

En nauwelijks stonden zij daar een seconde, of het gedempte gerucht van den motorroffel drong tot hen door.

Zwak weliswaar, maar toch duidelijk verneembaar.

Toen zij zoo een kwartier gestaan hadden, zeide Raffles op fluisterenden toon:

— Ik zou er gaarne eens bij zijn!

— Om 's hemelswil — waarbij?

— Natuurlijk bij dat gewroet in den grond!

— Ben je gek geworden, Edward? Deze tak is sterk genoeg om je te houden — we hebben touw bij ons — maak er dan ook maar dadelijk een einde aan!

— Je spot is misplaatst! Ik loop volstrekt geen gevaar, als ik mij een weinig in acht neem!

— En het alarmsein?

— Dat wordt door de deur in beweging gebracht!

— Welnu?

— Ik zal de deur niet openen!

— Hoe denk je dan binnen te komen?

— Door over den muur te klimmen! Heb je nog iets anders aan te merken?

— In geenën deele! Ik wensch je veel genoeg met het prettige uitstapje en het is mij althans een geruststelling, dat je reeds veel vroeger maatregelen hebt genomen ten aanzien van je weinige familieleden!

— Je bent dwaas, Brand. Sinds wanneer ver raad ik mijn aanwezigheid ten ontijde? Het is waar, de buitendeur kan van binnen gegrendeld zijn, maar ik heb gisteren een raampje aan weerszijden er van gezien!

— Dat zullen zij morgen geopend vinden en zij zullen argwaan krijgen!

— Zij zullen het niet geopend vinden, want ik denk het weer te sluiten! Wat de kelder deur betreft — die kunnen zij onmogelijk dicht hebben gedaan, want het hangslot is er van buiten op bevestigd. Ziehier — ik trek mijn gummi overschoenen aan en ik zet het den knapsten luisteraar om mij te hooren — tenminste als ik geen domheden bega. Bega ik ze wel eens, Brand?

— Ik moet bekennen....

— Dan geen woord meer, als ik je verzoeken mag! Geef mij het stalen laddertje eens!

Brand haalde van onder zijn mantel een voorwerp te voorschijn, dat er uitzag als een stalen camerastatief, wanneer het geheel is ingeschoven.

Met een enkele, korte beweging scheen hij het in tweeën te splitsen en die deelen werden vereenigd door een zestal sporten.

Hij hield nu een stevig, stalen laddertje in de hand, dat niet langer was dan anderhalve meter, maar dat was ruimschoots voldoende, om met behulp daarvan over den muur te klauteren.

In een ommezien was Raffles boven op den muur, na zijn jas in de handen van Brand te hebben achtergelaten, die ze achter den steunbeer liet vallen, waar ze goed verborgen was en vervolgens trok hij het stalen laddertje aan een dun koord naar zich toe, om op dezelfde

wijze aan de andere zijde van den muur te kunnen afdalen.

En van dat afdalen hoorde Brand totaal niets, al spande hij zijn gehoor ook nog zoo in!

Zoodra Raffles vasten grond onder zich voelde, sloop hij haastig naar de achterzijde van het huis.

Zooals hij wel vreesde was de deur gesloten.

Maar het raam daarnaast kon niet lang tegenstand bieden aan zijn pogingen om het te openen.

Hij kroop geruischloos naar binnen en stond nu in een uiterst eenvoudig gemeubelde kamer met kale wanden, een paar stoelen en een wrakke tafel.

Een paar stappen brachten hem naar de gang deur.

Deze was geopend en een seconde later stond hij alweer in dezelfde gang, die hij gisteren reeds gezien had.

In de gang zelf brandde geen licht, maar toch kon Raffles er vrij goed zien, want door de openstaande kelder deur drong een sterk schijnsel naar buiten, afkomstig van de krachtige lampen, die daar beneden aan de zoldering waren opgehangen.

De deur stond zoover open, dat Raffles haar niet eens naar zich toe behoefde te trekken.

Maar thans was groote voorzichtigheid geboden.

Hij wist volstrekt niet, wat daar beneden geschiedde en hij moest er dus op rekenen, dat men zijn beenen zou kunnen zien en de voeten die naar beneden kwamen, zonder dat hij daar zelf vermoeden van had.

Hij begon dus met zich languit op den grond uit te strekken en voorzichtig het hoofd naar beneden te buigen.

Hij kon echter volstrekt niets zien, in dat deel van den kelder, hetwelk zijn blik omvatte en hij kon dus zeker zijn, dat de geheimzinnige tunnelgravers op dit oogenblik allen in of bij de onderaardsche gang vertoefden.

Het gebrom van den electromotor klonk niet sterker dan het gonzen van een splinternieuwe uitmuntend gesmeerde naaimachine en men kon er wel op rekenen, dat het elders in het huis onmogelijk kon worden gehoord, door lieden die in een vasten slaap verzonken waren.

Hij waagde het er op, weer overeind te komen en in gehurkte houding de trap voorzichtig

af te dalen, waarbij zijn hoofd niet veel hooger was dan zijn voeten.

Hij had zijn revolver in de hand genomen, vast besloten om er gebruik van te maken, wanneer men hem te na mocht komen.

En toen hij ongeveer halverwege de trap was en een klein stukje van den ingang van den tunnel kon zien, hoorde hij plotseling, tot zijn groote verbazing, een tamelijk luide vrouwenstem, die op eentonige wijze sprak.

Wat zij zeide klonk hem al zeer vreemd in de ooren:

— Een weinig meer rechts — niet te veel — neen, dat is te veel — zoo is het goed — nu omlaag — meer nog — laat het zoo blijven.

— Wat zegt die dame daar voor een eigenaardig lesje op? vroeg Raffles zich zelf af. Is zij dan zelve de ingenieur? Dat getuigt van een verbazende knapheid!

Hij kwam voorzichtig nog een enkele trede naar beneden — en plotseling keek hij recht in het gelaat van een mooie, nog tamelijke jonge vrouw, die juist tegenover hem stond, midden in den kelder.

Met een met moeite teruggehouden kreet richtte Raffles zijn revolver op haar, want het was duidelijk dat zij hem had gezien.

Haar oogen waren juist op de zijne gericht, dat was onmiskenbaar.

Maar tot zijn groote verbazing verroerde zij zich zelfs niet en scheen in het geheel geen aandacht aan hem te wijden.

Toch was hij zoo schel verlicht, dat ij blind moest zijn, als zij hem niet zag.

En blind kon die vrouw toch onmogelijk zijn, want haar oogen hadden weliswaar een eigenaardige uitdrukking, maar het was duidelijk dat zij konden zien en goed zien ook.

— Dat is merkwaardig, fluisterde Raffles ver-rast voor zich heen. Waarom blijft die vrouw daar zoo stokstijf staan?

Op hetzelfde oogenblik liet de stem van de vrouw zich weer hooren, klaarblijkelijk om een paar nieuwe aanwijzingen te geven aan de twee mannen, die in de tunnel aan werk waren.

— Dat is sterk! mompelde Raffles. Zij beveelt hen hoe zij moeten graven en zij kijkt er niet eens naar of zij het wel goed doen!

Hij liet nu zijn revolver zakken en keek de vrouw scherp in het gelaat.

Het was een zeer bleek, strak gelaat, met ge-verfde lippen en wenkbrauwen en geen enkele spier er in bewoog.

Het was als uit marmer gehouwen.

De vrouw was zeer goed gekleed, naar den laatsten smaak en haar mantel was achteloos op een stoel achter haar geworpen.

En toen Raffles even scherp had toegekeken, ging hem een licht op — — —

— Ezel, dat ik er niet eerder aan heb gedacht! mompelde hij bij zichzelf. Die vrouw weet vol-strekt niet wat zij doet — en dat is ook geen wonder — zij is gehypnotiseerd — zij bevindt zich in trance!

Hoofdstuk IV.

Mijnheer Joseph Drummer krijgt bezoek.

Er waren juist vier dagen verlopen sedert deze nachtelijke onderneming en het was ongeveer tien uur in den ochtend, toen een der bedienden van Joseph Drummer, een gezet, kaalhoofdig heer met gitzwarte, wel wat al te zwarte bakkebaarden, hem een visitekaartje kwam brengen.

Drummer, die voor zijn schrijfbureau in zijn particulier kantoor was gezeten, wierp een blik op het kaartje en las mompelend den naam:

— Robert Kean, particulier detective.

Hij keek den bediende over zijn lorgnet heen aan, welk voorwerp zich niet zonder moeite staande hield op zijn vleezigen neus en vroeg vrij ongeduldig:

— Wat wil die man van me?

— Hij moet u persoonlijk spreken over een zeer dringende aangelegenheid, mijnheer Drummer! antwoordde de bediende. Hij zegt dat het de kroonjuweelen betreft — — —

Alsof hem een wesp had gestoken, sprong Drummer van zijn stoel op, waarbij zijn lorgnet

hem ten slotte van zijn neus gleed en zeide :

— De kroonjuweelen? Laat diert man bij mij komen!

En binnensmonds voegde hij er aan toe, terwijl de bediende het vertrek reeds had verlaten.

— Wat kan dat te beteekenen hebben?

Nog voor hij zichzelf antwoord op die vraag had kunnen geven, ging de deur opnieuw open en de bediende liet Robert Kean binnen, een lang, mager man, met rossig haar, hetwelk zijn vrienden roestbruin noemden en zijn vijanden rood, een scherpen neus en doordringende, grijze oogen, eenvoudig, maar elegant gekleed en blijkbaar gewend, zich in alle kringen der samenleving met evenveel gemak te bewegen.

Hij bleef op den drempel van de deur staan, wachtte tot de bediende de deur weder achter hem gesloten had en kwam toen op den juwelier toe, die hem eenigszins angstig aankeek en toen zenuwachtig begon te vragen :

— Wat moet dat? Wat beduidt dat? Wat beteekent dat? Wat kunt gij mij te zeggen hebben?

— Ik zou willen verzoeken, mijnheer Drummer, u een weinig kalm te houden! begon Kean, die op het bureau was toegetreden, en, zonder daartoe een uitnoodiging af te wachten, zich in een gemakkelijken stoel had laten vallen, zijn beenen uitstrekte, zoo lang zij wilden reiken en den juwelier eens goed opnam.

— Gij raadt mij kalmte aan, mijnheer, en gij komt mij in uw kwaliteit als particulier detective spreken over de kroonjuweelen der Romanoffs, die ik onder mijn hoede heb? sputterde Drummer, terwijl hij zenuwachtig met zijn gouden vulpenhouder speelde.

— Ik blijf bij mijn verzoek! En toch erken ik, dat ik u misschien onaangename dingen zal hebben mee te deelen, mijnheer Drummer! vervolgde Kean op denzelfden kalmen toon, en hij stak bedaard de hand in den binnenzak, waar hij zijn sigarettenkoker bewaarde.

— Kom ter zake, mijnheer, kom ter zake! drong de juwelier driftig aan. Ik heb weinig tijd en ik verzoek u dus, spoedig te zeggen wat gij te zeggen hebt!

— Ik begrijp uw ongeduld, mijnheer Drummer! Een vraag vooraf — kan men hier ons beluisteren?

— Onmogelijk, en zeker niet als de portières voor de deuren worden geschoven!

Robert Kean was al opgestaan, trok alle portières zorgvuldig dicht, kwam glimlachend weer voor den juwelier staan, thans met de brandende sigaret in den mond en zeide op rustigen toon, met de handen in de zijde gesteund :

— Ondanks de portières, mijnheer, zou ik u toch willen vragen, uw stem een weinig in bedwang te houden, want uw verontwaardiging over hetgeen ik u te zeggen heb, zou u parten kunnen spelen — men wil u de Romanoff-diamanten ontstelen!

Drummer schreeuwde volstrekt niet, hij sprak zelfs niet overmatig hard, hij zeide in het geheel niets!

Hij bleef roerloos zitten en keek den detective aan, met zijn zwarte, uitpuilende oogen, in een wit, vertrokken gezicht.

Hij liet zijn vouwbeen wat op en neer wippen op het vloeiblad en vroeg toen slechts op zachten toon :

— Een misplaatste grap zeker?

— Volle ernst, mijnheer Drummer!

— Hoe weet gij het? Of liever — waarom vermoedt gij het?

— Gij kunt u gerust aan de eerste uitdrukking houden — ik vermoed het niet, maar ik weet het met volkomen zekerheid!

— En dat komt ge mij zoo bedaard vertellen? riep mijnheer Drummer, voor het eerst met stemverheffing.

— Waarom en waarover zou ik mij opwinden? Het zijn toch mijn diamanten niet?

— Zeg mij dan wat ge weet! Houd mij niet op de pijnbank!

— Dat ben ik volstrekt niet van plan! Ik behoor niet tot die menschen, die een mededeeling eindeloos uitrekken, de pointe uitstellen, om het succes ervan te vergrooten! Het is zooals ik zeide — men is voornemens, u de kroonjuweelen der Romanoffs te ontstelen!

— Welzoo — en wanneer zou dat dan moeten plaats hebben?

— Ik hoor aan den klank van uw stem, dat gij het onmogelijk acht en mij voor een gek aanziet, mijnheer Drummer! Aanstands zult gij wel anders praten. Kort en bondig — de roef moet vannacht plaats vinden!

— En — dat denkt ge mij op den mouw te kunnen spelden? barstte de juwelier uit.

— Ik denk het u binnen tien minuten te hebben kunnen bewijzen!

— Op welke wijze?

— Door eigen aanschouwing! Trek uw jas aan, zet uw hoed op en ga met mij mede!

Drummer keek Kean een oogenblik argwanend aan en even scheen het, alsof hij voornemens was, op den schelknop op den hoek van zijn schrijftafel te drukken.

Hij bedacht zich echter en zeide kortaf:

— Het is goed! Ik zal een van de rechercheurs verzoeken, mij te vergezellen!

— Neen! zeide Kean vastbesloten. Of gij gaat alleen mee — of gij moet maar zien dat gij uw juweelen behoudt! Denkt gij dat ik van plan ben mijn lauweren met de officieele politie te deelen? Niet voordat men mij er toe zal dwingen! Gij gelooft toch niet, dat gij gevaar loopt? Als dat zoo is, neem dan mijnentwege uw boekhouder, uw kassier, uw eersten bediende mee — iemand op wien gij kunt vertrouwen en die zal zwijgen, als gij het hem verzoekt of beveelt!

Drummer had reeds opnieuw zijn hand naar de schel uitgestrekt, toen hij zich bedacht, zijn dik hoofd schudde en zeide:

— Neen, als het hier een mystificatie betreft en dat blijf ik nog steeds gelooven, dan is het niet noodzakelijk, dat iemand van mijn personeel er getuige van is, hoe ik mij heb laten nemen! Tien minuten zegt gij?

— Op zijn hoogst!

— Binnen dien tijd zal ik de bewijzen in handen hebben dat men vannacht mijn juweelen wil stelen!

— Gij zoudt al zeer veeleischend zijn, als gij er niet ruimschoots mede tevreden waart! zeide Kean, op een eenigszins spottenden toon, waarvan echter de beteekenis aan den juwelier ontging.

Drummer was opgestaan, opende een zijdeur en riep met stentorstem:

— Brown, mijn hoed en mijn stok!

Een oogenblik later kwam er een jongen van een jaar of veertien tamelijk verbaasd aanloopen met den hoed en den stok van zijn patroon.

— Ik ga er tien minuten uit — hoogstens een kwartier, Brown! aldus richtte de juwelier zich tot den jongsten klerk. Ik vertrek met dezen heer — dat is mijnheer Kean, de — —

— Wat ik ben doet er volstrekt niets toe! viel Kean hem haastig in de rede, met een waar-schuwend blik.

En toen de knaap verdwenen was, voegde hij er op zachten toon aan toe:

— Wat denkt gij eigenlijk wel? Dat ik op het oogenblik een aanslag tegen u in den zin heb of iets dergelijks?

— Hoe zou ik zoo iets onzinnigs kunnen denken! zeide Drummer, maar hij zeide het nog al onzeker.

— Dan moet gij bepaald gelooven dat gij met een gek te doen hebt, anders begrijp ik niet waartoe het diende dat klerkje zoo nauwkeurig te vertellen, dat ge met mij uitgingt en hem daarbij mijn naam te noemen, terwijl ge zelfs op het punt stond, hem ook mijn kwaliteit te verraden, hetgeen volstrekt niet noodig is, want daardoor zouden mijn plannen in duigen kunnen vallen!

— Uw plannen? herhaalde Drummer verwonderd.

— Natuurlijk! Mijn plannen om de diamanten te redden!

De juwelier liet een zenuwachtig lachje hooren, veegde met zijn batisten zakdoek zijn glimmend voorhoofd droog en zeide hakkellend:

— Gij doet het voorkomen, alsof zij al bijna gestolen zijn, de juweelen van de Romanoffs!

— O, als gij niet goed oppast, worden zij dat zeker! hernam Kean koeltjes.

Drummer keek den detective eens van terzijde aan, scheen iets te willen zeggen, bedacht zich echter en voerde zijnen bezoeker snel naar de deur.

Zij gingen door den winkel en langs de etalageruimte, waar zich thans drie rechercheurs ophielden, ter bewaking van de kostbare schatten, welke den volgenden dag naar elders zouden worden vervoerd.

En Kean zag, dat Drummer een schuinschen blik op de kostelijke steenen wierp, tentoongesteld in fraaie etuis of op lappen van wit en bronskleurig fluweel en op de nieuwsgierigen, die zich voor de getraliede spiegelruit verdrongen.

Maar hij zeide geen woord, rukte de winkel-deur open en stond met Kean op straat.

Hij hief het gelaat vragend naar den detective op.

— Een huurauto?

— Volstrekt niet noodig, mijnheer Drummer, antwoordde Kean glimlachend. Ons doel ligt geen vijftig stappen hier vandaan — in ieder

geval niet meer dan honderd. Wees zoo goed mij te volgen!

En met groote stappen ging hij den verwonderden en ongerusten juwelier voor.

Hij sloeg den hoek om en ging de zijstraat in.

Een oogenblik stond Drummer verrast stil en weer klonk er wantrouwen in zijn stem, toen hij vroeg:

— Wat moeten wij hier doen? Wat hebt gij voor?

— Binnen een paar minuten zult gij daar zelf antwoord op kunnen geven! Bedwing uw ongeduld nog slechts even!

En hij voerde den juwelier, die hoe langer hoe meer ontsteld scheen te zijn, ofschoon hij nog altijd niet wist of hij met een gek dan wel met een grappenmaker te doen had, tot voor de kleine deur in den tuinmuur.

Hij haalde een blijkbaar splinternieuwen sleutel uit zijn zak, stak dien in het slot, en duwde den juwelier haastig naar binnen.

Het was een vrij stille straat, iedereen was aan het werk op dat uur, en slechts zeer weinigen zagen hen binnengaan.

En voor die weinigen was de zaak van te gering belang om er ook maar een oogenblik aandacht aan te schenken.

— Nu zullen wij naar volgorde te werk gaan! begon Kean, terwijl hij zich tot den verbaasden juwelier wendde, met een glimlach op het gelaat. Draai u eens om, en kijk naar den muur boven de deur — wat ziet gij daar?

Drummer keek in de aangeduide richting, en antwoordde:

— Dat is — of tenminste dat lijkt op een deursleutel, of iets dergelijks! Maar ik kan nog steeds niet inzien — — —

— Geduld toch, mijn waarde heer! Het mangelt u waarlijk aan de noodige kalmte! Wat gij voor een deursleutel aanziet is niets anders dan een contactinrichting! En als gij niet zoo zenuwachtig waart, zoudt gij hebben gehoord, hoe bij het openen van de deur daarbinnen in het huis een elektrische waarschuwingsschel overging.

— Een waarschuwingsschel, wien moet die schel dan waarschuwen?

— De dieven die u willen bestelen!

— Zij zijn dus in dat huis?

— Geloofst gij dat ge met een krankzinnige te doen hebt? Denkt gij dat ik er u binnen zal

brengen, als zij er thans waren? Wel, in dat geval zoudt gij denklijk nu reeds een kogel tuschen de ribben hebben!

— Gij jaagt mij schrik aan! Maar als zij er niet zijn — welk doel heeft het dan eigenlijk, om hier binnen te dringen?

— Dat kunt gij over een paar minuten zelf beoordeelen! Ga maar mede!

Nog terwijl zij spraken, waren beiden snel den kleinen, morsigen tuin overgestoken, en met een tweeden, blijkbaar eveneens nieuwen sleutel opende de detective zonder eenige moeite de achterdeur.

Niet zonder aarzeling trad de bankier de duistere gang binnen, en Kean zag dat hij de hand bevend in de rechterzak stak.

— Gewapend? vroeg hij glimlachend.

— Men kan nooit weten — — —

— Een goed beginsel! Laat die revolver echter maar met rust — zij zal althans op dit oogenblik nog niet gebruikt behoeven te worden! Ik zal de deur sluiten — en voor de veiligheid doe ik er even den grendel voor, want ik zeg het u na — men kan nooit weten!

— Is dat noodzakelijk? kwam de juwelier, en er klonk opnieuw wantrouwen in zijn stem.

— Luister eens — ik ben er zoo goed als zeker van, dat de dieven niet terugkomen voor vanavond, of op zijn vroegst laat in den middag, zooals zij al verscheidene dagen lang hebben gedaan. Maar het zou toch onaangenaam zijn, als zij eens plotseling terugkeerden, en ons overvielen! Ik verzeker u dat het gevaarlijke lieden zijn, die voor een gewelddaad niet terugdeinzen, als zij hun moeizamen arbeid bedreigd wanen, of wanneer hun vrijheid gevaar loopt.

De grendels waren al voorgeschoven, en Kean maakte snel het hangslot open, hetwelk de kelderdeur gesloten hield.

— Gij schijnt hier goed den weg te weten? vroeg Drummer.

— Zoo goed als in mijn eigen huis!

— En zult ge mij nu eindelijk zeggen — — —

— Deze trap af, mijnheer Drummer, en dan bespaart ge mij de moeite om iets te zeggen!

Kean begon het eerst de keldertrap af te dalen, en maakte, beneden gekomen, aanstonds licht, want hij bemerkte wel, dat Drummer volstrekt niet op zijn gemak was, en de juwelier zou gerustgesteld zijn, als hij daar beneden zulk een helder lichtschijnsel ontwaarde.

Inderdaad klonken dan ook een oogenblik later zijn zware, schuifelende voetstappen op de steenen trap, en nu stond hij naast Kean, bleek, zeer verwonderd, en zijn zwarte oogen gericht op den ingang van de tunnel, die hij dadelijk in het oog had gekregen.

Kean leunde, het eene been over het andere geslagen, de handen in de broekzakken, glimlachend tegen den kelderwand, en vroeg slechts:

— Welnu?

— Die tunnel — —?

— Voert regelrecht naar uw juwelierszaak, mijnheer Drummer!

— Weet gij dat zeker?

— Er valt geen oogenblik aan te twijfelen! Ik zou u kunnen vermoeden met een wiskunstige berekening, waarvan gij waarschijnlijk toch niets zoudt begrijpen, maar ook zonder dat moet gij toch aanstonds opmerken, dat deze tunnel, in schuinsche richting op den kelderwand staande, ongeveer bij uw juwelierswinkel moet uitmonden, als zij niet langer is dan 16 of 17 meter — en dat is zij! Ik heb het reeds nagemeten. En welk ander doel zou deze tunnel kunnen hebben, die in Noordelijke richting loopt — wilt ge mij dat eens zeggen?

Drummer strompelde naar een der matten stoelen, die bedenkelijk kraakte, toen hij er zich met zijn volle zwaarte op liet neervallen, ten prooi aan woede, schrik en verontwaardiging.

Maar eensklaps sprong hij weer op, alsof een schorpioen hem gestoken had en riep:

— Ik wil mij zelf overtuigen! Is die tunnel verderop wijd genoeg om mij doorgang te verleen?

Kean monsterde even het omvangrijke lichaam van den juwelier en antwoordde toen glimlachend:

— Gij zult er ongeveer juist in passen! Pas op dat gij geen steunberen omver werpt, want dat kan in dezen platten bodem gevaarlijk zijn! Ik zal vooruit kruipen en mijn lantaarn ontsteken.

En reeds lag hij op handen en voeten voor de tunnel en begon nu voort te kruipen over den houten vloer, die uit slechts twee naast elkander gevoegde, breede planken bestond, waarop de houten schoorbalken rustten, die op hun beurt het planken dak torsten.

De tunnel was primitief, maar blijkbaar zeer stevig gemaakt, door lieden die kennis van het vak hadden,

En terwijl zij langzaam voortkropen, onder het weeklagend gesteun van den juwelier, klonk rustig de stem van den detective:

— Ik weet het natuurlijk niet zeker, maar het zou mij niets verwonderen, als dit het werk is van leden van de Bende der Wolven, die ik tamelijk goed meen te kennen. Mocht dat inderdaad het geval zijn, dan hebben wij te doen met uiterst gevaarlijke kerels, hetgeen spoedig genoeg zal blijken. Pas op — stoot u niet aan dien vooruitstekenden balk! Wilt gij soms even rusten?

— Vooruit! Vooruit! joeg de schorre stem van Drummer hem op.

— Zooals gij wilt!

Nog vijf minuten en toen was het einde van de tunnel bereikt.

Kean zelf, twee hoofden grooter dan de juwelier, kon zich hier in zijn volle lengte oprichten, want de tunnel eindigde hier in een soort zeer nauw vertrekje, ongeveer een meter in het vierkant, maar bijna twee meter hoog en zorgvuldig aan alle kanten met planken beschooten en geschraagd.

Een oogenblik daarna kwam ook Drummer overeind, kreunend, zwetend, met een krab over het gelaat, veroorzaakt door een spijker, dien hij op zijn weg had aangetroffen, vuile knieën en een plek modder midden op het voorhoofd.

Kean keek hem een oogenblik met kwalijk onderdrukten spot aan en wees toen naar de zoldering van het lage vertrekje, hetwelk de juwelier juist even met zijn uitgestrekte vingers kon bereiken, wanneer hij op zijn teenen ging staan.

Die zoldering was volkomen vlak en blijkbaar pas geleden zorgvuldig schoongemaakt, donker-grijs en blijkbaar zeer hard.

— Weet ge wat dat is? vroeg Kean.

Drummer keek met knipperende oogen naar de zoldering en antwoordde toen stamelend:

— Dat lijkt wel — het ziet er uit als beton!

— Het is beton, mijnheer Drummer! hernam Kean lakoniek. Het is gewapend beton en dat is ook heel eenvoudig, want wat gij hier ziet, is niets anders dan de vloer van uw safe!

— Weet gij dat zeker? vroeg de juwelier bevend over alle leden.

Kean haalde een weinig ongeduldig de schouders op en antwoordde:

— Komaan, mijnheer Drummer — laten wij geen tijd verliezen met het stellen van zulke vragen! Naast uw winkel is een kleine zaak in galanterieën, daarnaast woont een handelaar in schrijfbehoeften. Aan den anderen kant vindt gij achtereenvolgens een groote kruidenierszaak en het hoekhuis is een particuliere woning. Geloofst gij nu werkelijk dat een van die vier juist zulk een safe zouden hebben laten bouwen als gij?

— Het is zoo — gij hebt gelijk — wat praat ik ook! riep de juwelier. Het kan niet anders zijn dan de vloer van mijn eigen safe! O, die schurken! Maar wacht wat! Ik loop aanstonds naar de politie! Ik zal mij weten te beschermen tegen dat rooverstuig! Ik zal — —

— Gij zult voorloopig in het geheel niets doen, mijnheer Drummer! viel Kean hem kalm in de rede. Gij hebt nu gezien, dat ik het bij het rechte einde had en het dient tot niets u voor den tijd op te winden en door luid getier de dieven ontijdig in kennis te stellen van de omstandigheid, dat hun toeleg doorzien is! Gij zoudt hen toch zeker wel gaarne gevangen zien?

— Natuurlijk! brulde Drummer woedend. Wat dacht gij dan? Ik wil hen allen in de gevangenis zien!

— Een loffelijk voornemen, hetwelk ik ook koester, maar dat wij niet bereiken met schreeuwen! Wat de politie betreft — gij kunt dat gerust aan mij overlaten, want dat wordt alles in orde gemaakt! Ga nu maar rustig naar uw kantoor terug en wacht daar op mijn nadere instructies! En geen woord, geen letter tegen wien het ook is, want gij zijt door spionnen omringd en de minste onvoorzichtigheid kan onze plannen in duigen doen vallen! Beloofst ge me dat?

— Ik beloof het u, mijnheer Kean! En ik maak u mijn compliment over uw scherpzinnigheid!

— Bewaar uw complimenten tot na den afloop van de geheele voorstelling! hernam Kean lakoniek. Dan is het nog tijd genoeg.

De beide mannen kropen snel weer terug, de sporen van hun aanwezigheid werden zoo goed mogelijk verwijderd, de buitendeur werd weer gesloten, evenals de deur van den tuin en een paar minuten later zat Drummer weer op zijn kantoor, heel bleek en heel stil.

Maar Kean reed met een auto naar een huis met drie ingangen in de Victoria Street en kwam daaruit een kwartier later weer te voorschijn als John Raffles.

Aanbevelend,
Dubec-Sigaretten.

Hoofdstuk V.

Toebereidselen.

Raffles riep op straat een huurauto aan, ongeveer honderd meter van het huis dat hij zooveel had verlaten en liet zich tot ongeveer halverwege de King Albert Lane brengen, waar hij den chauffeur afdankte, om de rest van den weg te voet af te leggen.

Eenige minuten later stond hij tegenover Charles Brand, die gezeten was in de groote bibliothekzaal van het huis, hetwelk Raffles niet lang geleden gekocht had.

De jonge man stond haastig op om Raffles te begroeten en vroeg toen nieuwsgierig:

— Hoe is het gegaan?

— Wel, het is gegaan zooals ik verwachtte! Het kon ook moeilijk anders! De man liet zich slechts noode overtuigen en pas toen hij de tunnel zelf gezien had, geloofde hij dat ik hem niet voor den gek hield.

— Wie draagt eigenlijk de schade, Edward, als de juweelen inderdaad vannacht zouden verdwijnen?

— Voor een klein deel hij zelf, voor een ander deel de combinatie, welke de diamanten heeft gekocht en voor een derde part verschillende verzekeringsmaatschappijen! Ik wil je echter wel verklaren, dat dit een onderdeel is, dat mij vol-

komen onverschillig laat! Wanneer ik er in slaag, den buit in handen te krijgen, dan zal de opbrengst waarschijnlijk heel wat meer vruchtdragend zijn, dan wanneer de juweelen zonder meer van eigenaar veranderden en naar het buitenland gingen, om naar alle windrichtingen verstrooid te worden. De juweelen zouden juweelen blijven, zonder meer en het geld dat de verkoop oplevert, zou eenvoudig ten bate komen aan een betrekkelijk kleine groep van lieden, die toch al rijk genoeg zijn!

— Ik zou nog een andere opmerking willen maken!

— Zeg maar wat je op het hart hebt.

— Ik zou een woord van kritiek willen laten hooren tegen de wijze, waarop je ditmaal optreedt, om de juweelen van eigenaar te laten veranderen!

— Hoezoo?

— Wel, mij dunkt, dat je er Drummer volstrekt niet in had behoeven te betrekken!

— En als ik het had nagelaten?

— Dan behoeften wij ons vannacht eenvoudig verdekt op te stellen als de twee kerels met die gehypnotiseerde vrouw komen aanzetten, wij zouden hen eenvoudig overvallen en het betrekkelijk weinig tijd eischende werk van de doorboring van den vloer zelf ter hand kunnen nemen!

— Daaraan heb ik natuurlijk ook aanstonds gedacht, Brand, en het klinkt in theorie ook heel verleidelijk! Maar er is een bezwaar, waarmee wij rekening moeten houden!

— Welk bezwaar kan dat zijn, als wij ons van de hulp van Henderson verzekeren?

— De hulp van Henderson is ons ditmaal juist niet zoo volkomen verzekerd als anders het geval is! Want ditmaal zou het volstrekt noodzakelijk zijn, dat iemand buiten de wacht houdt met een auto. Wij zouden dus slechts met ons beiden zijn. En nu is het doorboren van een vloer van gewapend beton van minstens een voet dikte, waarboven waarschijnlijk nog de stalen vloer van de safe zelve, zulk een inspannend en tijdroovend werk, dat er slechts twee dingen mogelijk zijn — of de twee lieden komen vier of vijf avonden achtereen terug om telkens een deel van den zwaren arbeid te verrichten, of zij moeten op een nacht alles afdoen — maar dan ook stellig vier of vijf helpers meebrengen! Nu is de eerste eventualiteit al aanstonds uit-

geschakeld, omdat zij weten dat de juweelen morgen van plaats veranderen, zoodat er dus vannacht gehandeld moet worden! Je kent mijn voorzichtigheid — ik neem liever het zekere voor het onzekere en reken altijd met de ongunstigste kansen. Op die wijze kan ik mijzelf onmogelijk iets te verwijten hebben.

— Maar als dat werkelijk zoo is — als zij met vijf of zes man komen, waarom hebben zij dan tot dusverre maar met zijn beiden gewerkt?

— Het antwoord kan al heel eenvoudig zijn — zij werkten met zijn beiden, omdat er niet meer noodig waren voor de tunnel! Zelfs een enkele man meer zou al in den weg hebben geloopt, zonder nuttigen arbeid te kunnen verrichten!

— Maar hoe dan nu verder met dien Drummer?

Raffles gaf niet aanstonds antwoord, maar deed een paar trekjes aan zijn sigaret en keek met half gesloten oogleden naar de zoldering, achterover leunend in een gemakkelijken stoel.

Pas na eenigen tijd kwam het antwoord:

— Ik kom er rond voor uit — hoe de zaak eigenlijk moet verlopen is mij op het oogenblik nog niet recht helder! Dit echter stond aanstonds bij mij vast, dat ik moest beginnen, Drummer te waarschuwen!

— Maar hij zal er de politie bijhalen!

— Hij heeft mij beloofd, het niet te zullen doen!

— En als hij zijn woord breekt?

— Dan zou de zaak lastig worden!

— Niet lastig — onmogelijk, Edward!

— Ik blijf bij mijn eerste kwalificatie! Niets is onmogelijk! Reeds menigmaal hebben wij immers bij vroegere gelegenheden onder dezelfde moeilijke omstandigheden onzen slag kunnen slaan — onder het oog van een tiental politieagenten! Maar hoe het ditmaal zal moeten gebeuren — het is nu tijd voor den lunch en ik weet het nog niet! Ik denk echter wel, dat een tijdsverloop van acht uren ruimschoots voldoende zal zijn om ons plannetje uit te werken!

— En de dieven — wat doen wij daarmee?

— Wij vangen ze! antwoordde Raffles lakoniek. Ik ben er van overtuigd, dat wij hier met mannen te doen hebben, die tot de gevaarlijke bende van de Wolven behooren, en ik zou wel dwaas zijn, als ik tegenover hen consideratie gebruikte.

— Heb je al ontdekt, wie de vrouw is?

— Ja — nu weet ik het! Het kan niemand anders zijn dan Lucy Gray, een zeer bekend type in de misdadigerswereld en een voortreffelijk medium! Ik had echter nog nooit gehoord, dat een helderziende voor zulke doeleinden gebruikt werd.

— En toch blijkt het afdoende te zijn! Zij heeft den weg, dien de tunnelgravers moesten volgen, even zuiver aangegeven als de beste ingenieur!

— Zuiverder, beste Brand! Zuiverder! zeide Raffles levendig. Want de architect kan slechts te werk gaan naar wat een moeilijk verworven wetenschap hem leerde — maar de helderziende gehoorzaamt aan een hogere macht, een geheimzinnige ingeving, waarnaast iedere wetenschap in het niet verzinkt! En toch is het natuurlijk duidelijk, dat die jonge vrouw van tunnelgraven niet het minste verstand heeft! Het is echter een uiterst vermoeiende bezigheid en zij hebben Lucy Gray letterlijk tot het uiterste geëxploiteerd — nog een week van dien arbeid en zij zou zeker zwaar ziek zijn geworden!

— Op welke wijze zouden zij wel willen trachten, door dien dikken betonnen vloer te boren?

— Ik kan het je niet zeggen, want daarvoor bestaan verscheidene middelen. Het gebruiken van een houweel is natuurlijk bij voorbaat veroordeeld, want het leven zou ver hoorbaar zijn en de politie op het spoor van de misdadigers brengen. Men zou het beton door toepassing van een buitengewoon groote hitte tot smelten kunnen brengen, maar dat duurt lang en dan is natuurlijk het verblijf in die kleine ruimte voor menselijke wezens onhoudbaar. Er zijn ook nog chemische middelen, van zeer recenten datum, waardoor het beton in zijn samenstelling ontbonden wordt en als het ware tot gruis afbrokkelt, maar ik betwijfel of de bandieten dat middel al kennen, hetwelk daarenboven zeer moeilijk te verkrijgen is. Ten slotte zouden zij kunnen probeeren op talrijke plaatsen tegelijk den betonvloer te doorboren, maar ook dat is een zeer lastig werk, wegens de aanwezigheid van de ijzeren staven der bewapening. Het duurt daarenboven heel lang. Maar één middel is er, dat is zeker, en als daar bijvoorbeeld zes man tegelijk werken, dan kan het in één nacht gedaan worden, hoe dan ook. Het meest waarschijnlijk acht

ik de toepassing van een hitte van bij de 3000 graden, waardoor het beton als het ware smelt, om niet te spreken van het ijzer, want dat valt natuurlijk bij een veel geringere hitte als een malsch Meiregentje omlaag.

— En wij — waar zullen wij in dien tijd zijn?

— Wij zullen er bij zijn, laat je dat voorloopig tevreden stellen, Brand! antwoordde Raffles glimlachend.

— Neem eens aan, dat Drummer in zijn angst de juweelen buitenshuis brengt?

— Dan moge hem de duivel halen! riep Raffles verschrikt uit. Dan zouden al mijn berekeningen falen en het werk zou veel moeilijker worden! Ik geloof echter niet dat hij dat zal doen — maar voor alle veiligheid moesten wij liever een oogje in het zeil houden!

Raffles was al weer opgesprongen, liep een paar malen met groote stappen het vertrek op en neer, in gedachten verdiept en eindelijk stond hij vlak voor Brand stil en zeide:

— Je zult me een genoeg doen, daar nu onmiddellijk heen te gaan, goed vermomd en op te letten wat er voorvalt! Zoodra er aanstalten worden gemaakt om de diamanten uit de etalagekast weg te nemen, waarschuw je me telefonisch — er is een sigarenwinkel aan de overzijde, met een particuliere spreekcel!

— Hoe lang moet ik daar blijven?

— Laat ons zeggen — tot drie uren! Henderson zal je dan komen aflossen. Het spijt mij, Brand, dat ik je zelfs niet rustig kan laten lunchen, maar jij zelf hebt mijn ongerustheid gaande gemaakt!

— Bekommer je daar maar niet om — er is daar in de buurt wel een klein restaurant, waar ik vlug iets kan gebruiken! Ik zal maar gauw voortmaken en mijn post gaan betrekken! Welke instructies moet ik Henderson geven, als hij me komt aflossen?

— Hij moet eenvoudig hetzelfde doen wat jij deed, tot zes uur en dan zal ik hem komen vervangen. Er moet daar ergens wel een gelegenheid zijn, waar wij zolang kunnen blijven, zonder dat het in den winkel van Drummer gezien kan worden.

— Afgesproken!

En Brand drukte Raffles de hand en snelde het vertrek uit, om zich aanstonds te gaan vermommen.

Nog geen kwartier later vertoonde hij zich weder als een werkmán, in dienst van de gemeente, met een uniformpet op en de tasch met gereedschappen over den schouder.

Raffles nam hem eens goed op en zeide:

— Een gemeentewerkman? Uitmuntend! Nu zal niemand het vreemd vinden, als je een uur of drie volstrekt niets uitvoert! Maak nu maar spoedig dat je wegkomt en zet je ooren en oogen goed open!

Nog een handdruk en Brand snelde weg.

Toen James Henderson, de reusachtige chauffeur van Raffles, hem nauwkeurig om drie uur kwam aflossen en zijn plaats innam achter het venster van een klein wijnhuis, zoodanig in een zijstraat gelegen, dat men er juist de etalageruimte met de kostbare juweelen kon zien, waren de diamanten der Romanoffs nog altijd op dezelfde plaats evenals trouwens de rechercheurs.

Dat was ook nog het geval om zes uur, toen Raffles het terrein van den strijd kwam bezichtigen.

Men kon het er dus wel voor houden, dat Drummer niet voornemens was, de risico van het vervoer der juweelen op zich te nemen.

Waarschijnlijk zou hij ze dien nacht in zijn eigen, zware en moderne brandkast bewaren, die in zijn particulier kantoor stond.

En toen om half zeven de winkel voor goed gesloten werd, de rolluiken werden neergelaten, het personeel vertrok en ten slotte ook de drie bewakers heengingen, zonder dat een van hen iets bij zich droeg, toen begreep Raffles, dat de juweelen in ieder geval zouden blijven waar zij waren — althans in het huis van Drummer, die zijn particuliere woning op de eerste en tweede verdieping van hetzelfde perceel had laten inrichten. boven den winkel.

Hoofdstuk VI.

In den vooravond.

Raffles bedacht zich niet lang, maar verliet zijn schuilplaats en stak de straat schuin over.

Hij droeg nog steeds dezelfde vermomming als dienzelfden ochtend en kon zich dus dadelijk laten aandienen als de particuliere detective Kean.

Het ging thans heel wat lastiger om te worden binnengelaten, dan dien morgen.

Hij moest een paar malen bellen, eerst aan de winkel deur, die hardnekkig gesloten bleef en vervolgens aan de deur van de woning, die zich een eind terzijde bleek te bevinden, alvorens er een luikje werd opengedaan en het wantrouwend gelaat van een vrij bejaarden bediende, die er niet al te snugger uitzag, zichtbaar werd.

Daar de man volstrekt niets zeide en Raffles maar bleef aanzien, begon deze glimlachend:

— Zou je mij eens bij je meester willen aandienen, goede vriend?

— Bij mijnheer Drummer?

— Bij wien anders!

— Zijt gij een vriend van mijnheer? Verwacht hij u?

— Tot zijn vrienden durf ik mij niet rangschikken, maar ik geloof wel half en half, ja ik

ben er zeker van, dat hij mij verwacht! gaf Raffles ten antwoord.

— Uw naam?

— Robert Kean! Ik ben particuliere detective!

Het volgende oogenblik vloog de deur letterlijk open, met veel gerammel van koperen kettingen.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, maar ik wist natuurlijk niet wie u was! stotterde de bediende. Mijnheer had mij gezegd, dat ik u onmiddellijk bij hem moest laten, zoodra u terugkwam!

— Dat wist ik immers wel! Apropos! Is de schel van de winkel deur stuk?

— Die wordt altijd buiten werking gesteld, mijnheer, zoodra de laatste winkelbediende vertrokken is! Maar er is een alarmsein — voor 's nachts! Gij begrijpt mij wel?

En terwijl hij die vraag stelde, keek de bediende Raffles met een onnoozel glimlachje aan, alsof hij een iet of wat gewaagde grap ten berde had gebracht.

— Het is zeer duidelijk! gaf Raffles te kennen. En breng mij nu maar spoedig bij mijnheer

Drummer! Wat ik zeggen wil — weet je iets af van.... de zaak?

De bediende sperde zijn fletse oogen wijd open en vroeg:

— Welke zaak, mijnheer?

— Het is al in orde, vriendlief! Ik bedoelde de zaak van „Zilverster”, die favoriet is voor de Derby wedstrijden! Je bent hier zeker heel lang in dienst?

— Het volgend jaar vier ik mijn 25-jarig jubileum, mijnheer! antwoordde de bediende norsch.

— Dat komt stellig in de krant! Je naam?

— Joshua Hibble, mijnheer, met uw welnemen!

— Dat verwachtte ik al! zeide Raffles met een effen gezicht.

— Maar zij noemen mij meestal Joseph! Wil mijnheer mij volgen? Deze trap op als ik u verzoeken mag!

En hij ging den bezoeker voor, over de breede, monumentale trap naar het portaal van de eerste verdieping, ruim en breed, waarop een viertal deuren uitkwamen, in waaivorm.

Hij opende een van die deuren en diende aan met iets plechtigs in zijn stem:

— Particulier detective, mijnheer Robert Kean!

Dadelijk rees uit een gemakkelijken stoel, waarin hij verzonken had gelegen, Joseph Drummer op, die blijkbaar in een verre van benijdenswaardigen toestand verkeerde en wiens zenuwachtige opwinding maar al te duidelijk op zijn bleek gelaat te lezen viel.

Hij wachtte niet eens tot de bediende het vertrek weder verlaten had, maar begon dadelijk, terwijl hij Raffles met bevende hand bij de mouw greep:

— Ik ben blij dat gij er zijt, mijnheer Kean! Om u de waarheid te zeggen stond ik juist op het punt om de politie in den arm te nemen! Gij kunt u niet voorstellen hoe ongerust ik was! Wat zou het geweest zijn, als de dieven eens vroeg waren gekomen!

— Dat zou zeker heel dom van die dieven zijn geweest, mijnheer Drummer! antwoordde Raffles kalm. Zij kunnen onmogelijk beginnen, voor het althans middernacht heeft geslagen! Zij moeten er op kunnen rekenen dat hier in huis iedereen ter ruste is gegaan, hetgeen zij

overigens gemakkelijk van buiten zullen kunnen zien.

— Ik had u al vroeger terug verwacht!

— Ik zou ook zeker wel vroeger terug zijn gekomen, maar ik moest eerst mijn plannen uitwerken! Gij hebt de politie dus nog niet gewaarschuwd?

— Nog niet — maar het zal spoedig gebeuren — dadelijk, als gij dat wilt!

— Vooral geen overhaasting, waarde heer Drummer! Met overhaasting bederven wij alles! Natuurlijk — gij zoudt de juweelen redden, eenvoudig door die tunnel te laten instorten, of op andere wijze te versperren, maar het is u toch om de kerels te doen, nietwaar?

— Ik zal niet rusten, voor zij achter slot en grendel zitten! brulde Drummer woedend.

— Een zeer begrijpelijke gemoedsbeweging, waarde heer Drummer! zeide Raffles, een paar malen met het hoofd knikkend. In uw toestand zou ik waarschijnlijk evenzoo redeneeren!

De juwelier bleef een oogenblik kwaad voor zich uitkijken, bijtend op het barnsteenmondstuk van zijn sigarenpijpje en vroeg toen opnieuw:

— Wat raadt ge mij nu te doen? Gij blijft toch zeker bij mij?

— Ik verlaat u geen seconde meer — totdat de diamanten in veiligheid zijn! antwoordde Raffles, en Drummer zag den zonderlingen glimlach niet, die daarbij om zijn lippen speelde.

— Gelukkig! Ik voel mij zoo gedrukt — alsof mij iets boven het hoofd hangt!

— Dat is merkwaardig genoeg — omdat het gevaar ditmaal onder uw voeten dreigt! zeide Raffles met een flauwen glimlach. Wilt ge mij eens zeggen, waarom gij de juweelen hier eigenlijk in huis hebt gelaten?

— Ik achtte ze hier nog het veiligst! Waarheen had ik ze ook zoo spoedig moeten brengen? Naar een collega? Dat durf ik niet, want ik wilde de verantwoordelijkheid niet van mij schuiven, die ik nu eenmaal op mij heb genomen!

— Waar hebt gij ze gelaten?

De juwelier scheen een oogenblik te aarzelen en antwoordde toen, niet dan met eenigen tegenzin:

— Zij zijn in mijn kleine brandkast, op mijn particuliere werkkamer.

— Laat mij eens zien! zeide Raffles kortaf.

— Acht gij dat noodzakelijk?

— Volstrekt noodzakelijk!

— Ik behoef toch de kast niet te openen? Dat doe ik in geen geval! Ik heb te veel gehoord van... iemand wiens naam ik nu niet wil noemen, en ik ken lieden die leergeld hebben betaald! Gij moet het mij niet ten kwade duiden, mijnheer Kean, maar... ik heb daar een groot vermogen in die kleine kast en alles welbeschouwd ken ik u alleen maar van uw visitekaartje — —

— En van het feit, dat ik u op het bestaan van de tunnel en op den aanstaanden aanslag gewezen heb! vulde Raffles lakoniek den zin aan.

— Dat is waar — dat is zoo! mompelde Joseph Drummer. Maar toch — gij hebt er toch niets op tegen, dat ik de kast niet open?

Raffles beet zich even op de lip, maar toen hij bedacht, dat het op dit uur van den avond toch zeer moeilijk zou zijn, ongezien met den buit te verdwijnen, nu het nog klaarlichte dag was, en het verkeer daar buiten drukker dan ooit, zeide hij dadelijk:

— Gij kunt de kast gerust gesloten houden! Ik wilde alleen maar even zien waar zij staat — —

— Ga dan maar even met mij mede! Maar wat ik zeggen wilde — hebt gij reeds gedineerd?

— Nog niet!

— Dan zal ik u misschien wel aan mijn tafelmogen noodigen? Gij behoeft u volstrekt niet te geneeren — er zijn geen andere gasten — —

— Ik dank u voor uw uitnoodiging, die gij mij daar in zulke hoffelijke bewoordingen doet, mijnheer Drummer! antwoordde Raffles met een fijn glimlachje. Ik geloof ook niet dat de gasten mij vrees zouden aanjagen — ik heb met den Prins van Wales gedineerd — en met andere zeer hooggeplaatste lieden! Ik heb echter een andere afspraak en ik moet nog eenige noodzakelijke voorbereidselen nemen — onder meer zal ik de politie moeten waarschuwen!

— Zult gij dat zelf op u nemen?

— Dat gaat in een moeite door! Thans echter eerst even uw brandkast — — —

De beide mannen waren weer opgestaan, want dit korte gesprek had zittend plaats gehad en de juwelier bracht Raffles naar de deur, opende die voor hem, stak het portaal over, volgde over eenigen afstand een breede, met een dikken looper bekleede gang en opende toen, na een sleutelbos uit zijn zak te hebben gehaald, de

deur van een weelderig gemeubeld werkvertrek, waar, zooals te zien was, in een der hoeken een stevige, blijkbaar nog nieuwe, maar kleine brandkast stond, op een onderstel van zwaar eikenhout.

Raffles liep er onmiddellijk op toe, bleef er een oogenblik voor stilstaan, bekeek de kast van alle kanten en mompelde toen half binnensmonds:

— 350 kilo!

— Wat zegt gij, mijnheer Kean? vroeg Drummer, die naderbij was gekomen.

— Ik zeg, dat deze moderne, kleine kasten ongeveer 350 kilo wegen!

— Gij hebt het precies getroffen! Men zal ze niet zoo spoedig wegdragen, denkt gij wel? Daar zijn minstens vier sterke mannen voor noodig, zoudt gij dat niet denken?

— Op zijn minst! antwoordde Raffles kortaf, maar met een zonderlinge flikkering in zijn oogen, welke den juwelier ontging.

— Geloof gij dat de juweelen hier veilig zijn?

— In ieder geval nog veiliger dan in de safe! antwoordde Raffles haastig. Als ik u was, zou ik ze hier voorloopig maar laten.

— Ik moet wel — het is de eenige brandkast in het heele huis, behalve die in de safe!

— Liggen daar nog meer kostbaarheden? Ik meen — behalve de juweelen van de Romanoffs?

— Die lagen er zeker! Onder normale omstandigheden wordt het kostbaarste uit de etalagekasten iederen avond daarheen overgebracht — maar ditmaal heb ik dat ook niet durven wagen en het in deze brandkast gesloten!

— Waardoor zij wel een 25 kilo zwaarder zal zijn geworden! zeide Raffles langs zijn neus weg. Nu — 25 kilo meer of minder — —

Maar dit laatste zeide hij zoo zacht, dat Drummer hem onmogelijk kon verstaan.

Hij keek nog even het vertrek rond, zag naar de zware gordijnen, waarmede de vensters gesloten konden worden, naar het dikke kleed op den vloer — en glimlachte.

Zoodra zij weder op de gang stonden, wendde hij zich tot den bankier met de opmerking:

— Ik zou gaarne de inrichting van het huis een weinig leeren kennen!

— Acht gij dat hoofdzakelijk?

— Welk een vraag! Zou een veldheer het soms niet noodzakelijk achten den vorm, de uitgestrektheid, de grondgesteldheid te leeren ken-

nen van het terrein, waarop hij zijn volgenden veldslag denkt te winnen?

— Maar — de geheele zaak zal toch wel tot den kelder beperkt blijven?

— Daarop zou ik niet te vast vertrouwen! In ieder geval is het goed als ik hier alle uitwegen ken! Ik moet weten, waar ik mijn manschappen het best zal kunnen opstellen!

— Nu dan — ik wil gaarne aan uw nieuwsgierigheid voldoen! Deze gang leidt recht weder terug naar het portaal, waar wij ons zooeven hebben bevonden, en links naar een zijgang —

— Laat eens zien! viel Raffles hem kortaf in de rede.

En hij liep met zijn katachtige, onhoorbare schreden reeds over den dikken looper van de gang, die inderdaad een twintigtal meters verder uitliep op een dwarsgang.

Deze gang ontving haar licht door een drietal tamelijk groote ramen, die bleken uit te zien op een tamelijk ruime binnenplaats.

Toen Raffles voor het middelste raam ging staan, zag hij aan de overzijde van die binnenplaats een vrij breede inrijpoort, waaronder op dat oogenblik een paar kinderen met luid getier speelden, en hij kon eveneens de voeten en een klein gedeelte van de beenen zien der voorbijgangers, die aan den anderen kant van die poort heen en weer liepen.

Het was dus duidelijk, dat daar een zijstraat moest zijn, een klein plein, of iets dergelijks.

— Wordt die poort 's avonds met een deur afgesloten? vroeg Raffles op onverschilligen toon, naar buiten knikkend.

— Neen — die poort is open — er is geen deur! Maar al was er wel een — gij gelooft toch niet dat de dieven iets op die plek te maken zullen hebben?

— Het was een tamelijk onnoozele vraag van mij! antwoordde Raffles schouderophalend. Intusschen — wat doet een dief al niet als hij in het nauw wordt gedreven! Misschien had die tuin, dien ik u vanmorgen heb laten zien, nog wel een tweeden verborgen uitgang naar deze binnenplaats!

— Gij maakt mij ongerust, mijnheer Kean!

— Gij doet er verkeerd aan, u ongerust te laten maken, waarde heer Drummer, want ik verzeker u dat mijn mannetjes, als zij tenminste geen troep uilskuikens zijn, die dieven niet zoo

gemakkelijk weer zullen laten loopen, als zij eenmaal in den kelder van het huis om den hoek zijn!

Hij was al weer verder gelooopen en bereikte aan het einde van de gang een smalle trap, die gelijkvloers uitkwam op een nauwe vestibule, niet veel meer dan een korte gang, waarop een deur uitkwam, naar de ruime binnenplaats.

— Op slot? vroeg Raffles lakoniek, op die deur wijzend.

— Nu nog niet — maar Joseph sluit die deur allijd bij zijn ronde, voor wij ons ter ruste begeben!

— Hoe laat is dat?

— Zelden later dan half twaalf!

— Uitmunten! Zijt gij getrouwd, als ik vragen mag?

— Neen, mijnheer Kean. Ik heb echter een huishoudster, die mij al twaalf jaren lang trouw heeft gediend, ik wil niet zeggen — zonder al dien tijd in de flauwe verwachting te hebben verkeerd, dat ik haar misschien wel eens... gij begrijpt mij?

— Volkomen, mijnheer Drummer! Zoo iets komt voor! Waar slaapt die dame?

— Oh, ver weg — heel ver weg! Ik zou haast kunnen zeggen — op een veiligen afstand! Het huis heeft vier verdiepingen — zij slaapt op de vierde!

— Hoeveel bedienden?

— Behalve Joseph nog twee — een keukenmeid, die op zolder slaapt en een dienstmeisje, dat 's avonds vertrekt!

— Meer behoef ik volstrekt niet te weten, mijnheer Drummer! Ik dank u voor die inlichtingen. Zij zijn mij van het grootste nut geweest. Willen wij nu maar weer terugkeeren? Of liever — ik kan hier even goed uitgaan, dunkt mij — ik ben hier dichter bij de straat. Ik dineer vlug, ik keer terug, met een paar helpers naar alle waarschijnlijkheid, wij treffen onze maatregelen en ik verzeker u, dat de dieven gevangen zullen worden.

— Ik hoop het van harte, mijnheer Kean, ik hoop het van harte! zeide Drummer op gedempten toon. En — de diamanten?

— De diamanten? Maak u daaromtrent niet bekommerd — die komen waar zij behooren, mijnheer Drummer, daaraan moogt gij vooral niet twifelen!

En met deze woorden maakte Raffles een

diepe buiging en daalde haastig de smalle achtertrap af.

Hij opende de deur, die klaarblijkelijk bestemd was voor leveranciers en hunne bedienden en stak de binnenplaats over in de richting van de koetspoort.

En nu zag hij ook dadelijk, dat het geen eigenlijke poort was, maar een soort doorgang in den vorm van een verwulf, die zich onder een der huizen bevond.

Hij leidde, zooals hij wel gedacht had, naar een klein en vrij stil plein, een van die oude, met boomen beplante pleinen, zooals Londen er nog veel heeft en die niettemin in deze millioenenstad slechts bij de ingewijden goed bekend zijn.

Raffles keek een oogenblik aandachtig rond, snoof de lucht op van de geraniums en heliotropen in de bloemperken, die in het fraaie plantsoen in het midden van het plein waren aangelegd en keek naar de prachtige, eeuwenoude boomen en de niet minder oude huizen met hun trapgevels, ja hier en daar zelfs nog met hun fraaie, eikenhouten luifels.

— Ongelooflijk! mompelde hij voor zich heen Een schilderachtig dorpsplein op 20 passen afstand van een drukken verkeersweg in Londen. En te moeten bekennen dat ik dat plein niet eens kende! En ik ging er nog al prat op, dat Londen voor mij volsteekt geen geheimen meer had! Welk een rust! Welk een bijna plechtige kalmte! Het trage klepelen van de dorpsklok ontbreekt er nog maar aan — en het zou niet eens zoo verwonderlijk schijnen, als aanstonds uit die doorgangspoort een herder met een kudde schapen kwam aanwandelen! En hierbij moet ik het helaas weer laten — want ernstige arbeid roept! Er moet voor de noodige politieagenten gezorgd worden — want het is duidelijk dat Brand en ik, zelfs door Henderson geholpen, het ditmaal onmogelijk alleen af kunnen — misschien tenzij wij de bandieten laten loopen en dat zou zonde zijn! Ik denk echter dat ik daartoe pas op het laatste oogenblik overga — de dienaren van den Heiligen Hermandad mogen mij niet al te lang achter elkaar op de vingers zien! Zij behoeven ook niet meer te weten dan strikt noodig is en als het gedaan kan worden, mogen zij ook hun superieuren er niet in betrekken! Men zou wel eens wat al te nieuwsgierig kunnen vragen naar

de persoonlijkheid van mijnheer Kean! En nu eens zien hoe ik weer van dit plein wegkom, zonder van die doorgangspoort gebruik te maken.

Die uitweg was al heel gemakkelijk te vinden.

Raffles had daartoe niets anders te doen dan onmiddellijk bij het verlaten van den doorgang links af te slaan.

Daar was de huizenrij op het pleintje onderbroken en een vrij breede dwarsstraat voerde regelrecht naar den hoofdverkeersweg, waaraan de juwelierszaak van Drummer gelegen was.

Het was het uur voor het diner en Raffles moest eenigen tijd wachten, voor hij een huurauto kon machtig worden.

Maar ten slotte vond hij er toch een, waarvan de chauffeur hem blijde maakte met de mededeeling, dat hij „toevallig toch dien kant op moest”.

Raffles stapte dicht bij huis, in de King Albert Lane uit, trad daar binnen door den zijingang, en begaf zich, zonder zelfs zijn vermomming af te leggen, naar de kleine eetzaal, waar Brand hem reeds wachtte met een keurig, hoewel bescheiden middagmaal, door Henderson bereid, die niet alleen verbazend veel kracht in zijn geweldige spieren had, maar ook begiftigd was met een „natuurlijke kookkunst”, waarop hij zich niet weinig liet voorstaan.

— Wel? begon Brand onmiddellijk, nadat Raffles en hij aan tafel gezeten waren. Ben je tevreden?

— Tot dusverre loopt alles op rolletjes! antwoordde Raffles en hij deelde Brand op zijn heldere, korte wijze mede wat er zoeven was voorgevallen.

Brand had aandachtig toegeluisterd en vroeg toen Raffles zweeg, eenigszins verschrikt:

— Komt er politie bij te pas?

— Dat zal wel onvermijdelijk zijn, mijn waarde! Ik had het zelf graag anders gezien — maar wij krijgen daar op zijn minst met vijf of zes vastberaden kerels te doen, die bij het minste teken van onraad weer aan den haal zullen gaan — en ik ben veel te verheugd, als ik de gelegenheid krijg, gevaarlijke concurrenten afbreuk te doen! Maar stel je gerust — ik zal het zoo trachten aan te leggen, dat er zoo weinig mogelijk agenten in huis komen — en ook zoo laat mogelijk! De meesten zijn natuurlijk vereischt,

om de bandieten aan het eind van de tunnel op te vangen, nadat zij eerst den wachtpost, die de dieven natuurlijk zullen uitzetten, onschade-

lijk hebben gemaakt! En nu maar spoedig onze maaltijd beëindigd — onze rijke vriend Drummer wacht met het grootste ongeduld op onze komst!

Een goed diner is niets zonder een
Dubec-Sigaret.

Hoofdstuk VII.

De groote verrassing van mijnheer Joseph Drummer.

De duisternis begon reeds te vallen en overal flapten de elektrische lichten aan, toen er een huurauto stilhield voor den poortdoorgang, die toegang gaf tot de ruime binnenplaats.

De gewaande Kean stapte er uit, vergezeld door twee agenten van politie, waarvan er één uitblonk door zijn groote lengte, zijn reusachtige schouders en zijn geweldige vuisten, die wel hard als mokers schenen te zijn.

De auto werd weggestuurd en met snelle stappen gingen de drie mannen toe op de deur in den zijgevel van Drummers huis.

Die deur was voorzien van een trekbel en een oogenblik daarna klingelde dit voorwerp daar binnen en Joshua Hibble, de onnoozele bediende, verscheen.

Hij keek vreemd en ongerust op, toen hij den reusachtigen agent gewaar werd, met een collega en den detective en zeide stotterend:

— Zijt gij daar alweer, mijnheer Kean? En aan de zijdeur?

— Om den weg goed te leeren kennen, man met den bijbelschen naam! antwoordde Raffles ernstig. Want onthoud het wel, Joshua Hibble — kennis van den weg is het beginsel van alle wijsheid — voor den misdadiger zoowel als voor den politiebeambte — denk daaraan!

Het was duidelijk te zien, dat de goede Hibble daartoe aanstonds alle pogingen in het werk stelde, maar dat het hem slechts ten halve wilde gelukken.

Hij vergenoegde er zich dus maar mede, zijn onnoozel lachje te laten hooren en ging toen Raffles op diens verzoek onmiddellijk voor naar

de werkkamer van mijnheer Drummer, waar deze zich op dat oogenblik bevond.

Raffles, die een weinig was achtergebleven, bromde voor zich heen:

— Dat treft goed! Juist de plek waar ik het eerst moet zijn!

Een oogenblik daarna klopte Hibble op de deur van de werkkamer, nadat Raffles met zijn twee agenten juist denzelfden weg hadden afgelegd, dien hij dienzelfden vooravond reeds eenmaal was gegaan.

Drummer zat voor zijn schrijftafel.

Hij hield zich onledig met nietsdoen.

Om geheel juist te zijn — hij speelde met zijn lorgnet en keek gedachtenloos naar de kroon van het elektrische licht, dat reeds brandde.

Hij stond echter haastig op, toen de deur openging en zijn gelaat verkreeg dadelijk een geheel andere uitdrukking, toen hij den gespierden politieagent en zijn collega gewaar werd.

Het was alsof een zucht zich een weg baande uit zijn geprangden boezem, toen hij Raffles de hand toestak, die de zijne echter haastig weer terugtrok, en zeide:

— Ik ben zeer verheugd dat gij gekomen zijt, mijnheer Kean! Mijn toestand is weinig benijdenswaardig, dat zult gij wel begrijpen! Mijn verantwoordelijkheid — —

— Bij diefstal zoudt gij immers ongeveer 900 pond in de gemeenschappelijke schade hebben bij te passen? viel Raffles hem koeltjes in de rede.

— Hoe weet gij dat? vroeg de juwelier verwonderd.

— Wanneer ik dat niet eens wist! antwoordde Raffles op minachtenden toon, terwijl hij de

schouders ophaalde. Het is niet heel veel, vindt gij niet?

— Ik zou zeggen dat het genoeg is! hernam de juwelier brommend. Daarenboven — de groote verantwoordelijkheid — — —

— Dat laat zich hooren — en van die verantwoordelijkheid zullen wij u dan ook spoedig ontlasten!

Weer was de juwelier te zeer bezig met zijn eigen gedachten, dan dat hij acht had kunnen geven op de gelaatsuitdrukking van den gewaanden detective.

Raffles had zijn blikken door de kamer laten dwalen.

Zij bleven ten slotte rusten op de kleine brandkast, die nog altijd op dezelfde plaats stond.

Drummer had de richting van zijn blik gevolgd en zeide op gedempten toon:

— Alles zit er nog in! Die agenten zien er stevig uit — wat denkt gij met hen te doen?

— Dat zal voor een groot deel van de omstandigheden afhangen! gaf Raffles ten antwoord. Natuurlijk moet alles zoo geschieden, dat de dieven hoegenaamd geen argwaan kunnen krijgen. Daarvoor bestaat thans echter geen gevaar want er zullen nog wel een paar uren verlopen, voor zij aan het werk durven gaan. Toch ben ik zoo verstandig geweest, liever door de zijdeur binnen te komen met mijn twee mannen.

— Denkt gij aan die twee genoeg te hebben?

— Welneen! Er komen er nog meer — maar gij zult hen wellicht niet eens te zien krijgen, want zij blijven den geheelen tijd in het andere huis, onder den grond.

— En ik — wat moet ik doen? Ik heb hier mijn revolver — en gij kunt over mij beschikken!

— Het doet mij genoeg, te bemerken, dat ik met een dapper man te doen heb, zeide Raffles glimlachend. Wanneer gij wilt kunt gij ons vergezellen naar de safe.

— Dat is goed! Ik wil mij met eigen oogen overtuigen van de nederlaag van die schurken!

— Zijt gij niet bevreesd voor het lot van de brandkast?

— Waarom zou ik? Die is immers buiten gevaar! Gij gelooft toch niet dat zij in de gelegenheid zullen komen, hier binnen te dringen?

— Dat is volkomen buitengesloten!

— Welnu dan? Daarenboven — Hibble zal hier blijven, voor alle securiteit!

Weer glimlachte Raffles flauwtjes, toen hij zeide:

— Dat is een uitstekend denkbeeld! Op die wijze is de kast zeker zoo goed beschermd als het maar kon.

Hibble kreeg een kleur van genoeg en er kwam zelfs wat glans in zijn fletse oogen, toen hij zich dezen lof hoorde toezwaaien — en dat nog wel door een beroepsdetective, een man van het vak!

De twee agenten waren intusschen onbewe­gelijk bij de deur blijven staan, als standbeelden, ieder aan een kant.

De juwelier trad nu op den grootste toe, keek hem eens goed aan en bromde tevreden:

— Jij kan zeker wel vier man tegelijk aan!

— Zes mijnheer! antwoordde de agent met een dreunende stem.

— En bang ben je zeker niet?

— Ik weet niet ~~wat~~ **het is**, mijnheer!

— Nu, dan zal alles wel goed afloopen!

— Daar ben ik zeker van, mijnheer! antwoordde de agent met zijn dreunende basstem.

En na dit korte gesprek verlieten allen het vertrek, behalve Hibble, die eigenlijk gezegd niet bijzonder op zijn gemak was, al wist hij zeer goed, dat hij hier onmogelijk iets te vreezen zou hebben, daar de aanslag immers op de safe bedoeld was en de bandieten niet anders konden gelooven of de juweelen bevonden zich daar nog altijd.

Het was omstreeks half negen toen Drummer, Raffles en de beide agenten zich vereenigden in de benedengang, vrij breed, en bevloerd met groote, marmere tegels.

Daargestoken begon Raffles met zachte stem:

— Ik zou u den raad willen geven, mijnheer Drummer, en ook jullie beiden, agenten, van dit oogenblik af niet al te luid te spreken en zacht te loopen.

— Waarom dat? vroeg Drummer verwonderd.

— Wel, omdat de tunnel, die de dieven gegraven hebben voor een klein deel onder deze gang heenloopt. Weliswaar is zij er nog van gescheiden door een kelderruimte, maar zoodra het zeer stil is, zou men daar beneden toch wel eens meer kunnen hooren dan ons lief kon zijn.

— Ik zal er om denken! bromde Drummer, die hoe langer hoe zenuwachtiger werd, naarmate de tijd verstreek.

— Goed zoo! Wijs ons dan nu maar eens de safe aan, ofschoon het natuurlijk nog veel te vroeg is, om daar nu al op post te gaan staan.

De juwelier stak de hand in zijn zak, haalde er een grooten sleutelbos uit, en opende een zeer stevige, blijkbaar van staal vervaardigde zware deur, ongeveer halverwege de gang, vanwaar een steenen trap naar de kelderruimte bleek te voeren.

Op zijn weg naar beneden draaide hij een paar malen een schakelaar om, en nu keken Raffles en de twee agenten in een helder verlichte kelder, of beter gezegd een onderaardsch vertrek, met wanden van dikken metselsteen, gedeeltelijk beschoten met eikenhout, en waarin zich slechts een enkele deur bevond, de deur van de befaamde safe.

Niet zonder moeite opende Drummer met een tweeden sleutel deze zeer zware deur, die bijna een decimeter dik was, en Raffles moest hem helpen, om haar op haar scharnieren te doen draaien.

De muren te weerszijden waren bijna een meter dik, en van gewapend beton.

De deur sloot een vertrek af, niet grooter dan twee meter in het vierkant, waarvan een wand bestond uit een tachtigtal stalen loketten, waarin de klanten van Drummer, wanneer zij uit de stad gingen, hunne juweelen konden bewaren.

In een anderen wand, daar juist tegenover, was alweder een stalen deur, blijkbaar echter veel dunner.

Drummer wees op die deur, en zeide bijna plechtig:

— Die deur sluit de eigenlijke brandkast af, waar tot dusverre de Romanoff juweelen bewaard werden. Zij is thans echter zoo goed als geheel ledig. Wilt gij dat ik haar open?

— Volkomen overbodig, mijnheer Drummer! antwoordde Raffles zacht. Hoe minder leven wij maken, hoe beter het is. Neen agent — blijf jij maar buiten de deur — jouw zware voetstappen zouden den bodem doen dreunen, en het zou daar beneden stellig gehoord worden! Wij moeten thans zeer voorzichtig zijn! Wij zouden hen niet kunnen snappen, wanneer zij ook maar het minste gevaar vermoeden.

Hij keek naar den vloer, en vervolgde:

— Het is waar — zij moeten nog altijd door een betonlaag van omstreeks een voet dikte

heenboren — maar bij zaken als deze is het beter, naar den kant der voorzichtigheid te overdrijven, dan naar dien van de lichtzinnigheid! Ik zou de deur maar open laten, mijnheer Drummer, dan behoeft dat aanstonds niet te gebeuren, en wij kunnen hier weer binnenkomen, zonder leven te maken.

— Waar zijn uw andere agenten?

— Op het bureau! antwoordde Raffles lakoniek.

— Wat zegt gij daar? zeide Drummer verschrikt. Ik dacht dat zij daar al beneden waren!

— Heb toch wat geduld, wat ik u bidden mag! Alles zal voortreffelijk afloopen, dat verzeker ik u. Wij hebben al den tijd, en de agenten verliezen er niets mede door nog wat te wachten. Aanstonds zal ik hen gaan waarschuwen. En ik zal u moeten verzoeken, weder door de zijdeur te vertrekken, want het is meer dan waarschijnlijk, dat zij, nu de zaak haar beslag moet krijgen, uiterst voorzichtig zijn, en de voordeuren van uw woning zoowel als van den winkel in het oog houden!

— Doe wat gij het beste acht! zeide Drummer kortaf.

En met die woorden ging hij de drie anderen weer voor naar boven, en allen liepen zoo zacht mogelijk, want zij bevonden zich hier boven het tunneldak en zouden wellicht daar beneden gehoord kunnen worden.

Eenige minuten later verliet Raffles het huis van Drummer weder door de zijdeur.

De duisternis was nu volkomen.

Hij zag volstrekt niets bijzonders, stak haastig de binnenplaats over, ging onder de poort door, en bereikte het eeuwenoude, fraaie pleintje, dat zoo zonderling contrasteerde met de drukte en het leven op vijftig passen afstands.

Raffles raadpleegde nogmaals zijn horloge, en bromde toen voor zich heen:

— Het moet nu toch gedaan worden! Langer uitstellen zal niet gaan, en ik heb hun hulp toch noodig! Mijn papieren en mijn legimatiebewijs zijn overigens goed in orde — en als zij willen kan Drummer zelf hen overtuigen dat ik hen niet voor den gek houd, en dat er werkelijk gevaar dreigt.

Hij liep naar de hoofdstraat en trad daar het eerste het beste politiebureau binnen.

Dadelijk trad hem een agent tegemoet, die vroeg wat hij wenschte.

Raffles noemde zijn aangenomen naam en kwaliteit en werd daarop in het algemeene wachtlokaal gelaten, waar een twintigtal agenten zich den tijd verdreven met dammen, schaken, lezen — of slapen.

De agent die hem had ontvangen, bracht Raffles bij den brigadier, een stevigen kerel met zwarte snorren, die glommen van de pommade en die hem vroeg:

— Waarmee kunnen wij u van dienst zijn, mijnheer?

— U kunt mij van dienst zijn, brigadier, door mij te helpen, de dieven te vatten, die vannacht bij juwelier Drummer willen inbreken!

De brigadier keek Raffles een oogenblik achterdochtig aan, maar toen hij nogmaals een blik op diens kaartje had geslagen en dus van oordeel was dat hij niet met een grappenmaker te doen had, riep hij uit:

— Wat heeft dat te beteekenen? Zijt gij daar achtergekomen?

— Gij denkt toch niet dat ik hier kom om u iets op den mouw te spelden? zeide Raffles kalm. Gij kunt er den inspecteur bijroepen, als gij wilt. En ik zou maar zes of acht man meenemen op zijn minst, want gij krijgt waarschijnlijk met een sterke tegenpartij te doen.

En Raffles deelde in enkele woorden mede wat hij ontdekt had en hoe hij Drummer reeds deelgenoot had gemaakt en hem de tunnel had getoond.

De brigadier luisterde in groote opwinding toe en riep toen Raffles geëindigd had:

— Dat hebt gij knaphandig gedaan, mijnheer! Onze eigen mannen van Scotland Yard zouden het u niet verbeterd hebben! Wilt gij hier een oogenblik wachten, dan ga ik onmiddellijk den inspecteur van dienst op de hoogte brengen!

En snel greep de brigadier zijn pet, gespte zijn koppel om en verliet de wachtzaal, waar heel wat opschudding heerschte, want de meeste agenten waren nieuwsgierig naar het verhaal van Raffles komen luisteren.

De meesten bleken zeer begeerig, deel te nemen aan de kleine expeditie, die aanstonds een aanvang zou nemen.

Want Raffles had den naam van de bende der Wolven genoemd en met haar had de politie nog altijd een appeltje te schillen.

De zaak was al zeer snel geregeld.

De inspecteur zelf kwam binnen, vergezeld door den brigadier, liet zich nogmaals door Raffles inlichten en zeide toen kortaf:

— Acht mannen! Brigadier, zoek ze uit — en van de beste! Revolver en knuppel meenemen. Dezen heer volgen en voorloopig naar zijn aanwijzingen handelen. Hij kent den toestand. Ik ga zelf mee en wil eerst met Drummer spreken.

— Dan mag ik u zeker wel verzoeken, wat haast te maken, inspecteur, want het zal noodzakelijk zijn, dat gij en uw mannen u tijdig in hinderlaag legt en wel zoodanig, dat er van uw agenten geen spoor te zien valt! Hier geef ik u den sleutel van de tuindeur, waardoor de tunnelgravers steeds binnenkwamen. De huisdeur zult gij niet anders kunnen openen dan met geweld en daar juist ieder gerucht moet worden voorkomen, zou ik u raden mijn voorbeeld te volgen en door het raam naar binnen te klauteren.

— Dat is een goede raadgeving, mijnheer Kean, die wij zullen opvolgen, zeide de inspecteur op zakelijken toon. Is alles gereed? Dan spoedig opgebroken en in paren naar de zijstraat. Jullie weten immers waar het is?

Die vraag was gericht tot de acht mannen, allen sterke, groote kerels, welke de brigadier intusschen had uitgezocht en allen antwoordden bevestigend.

— Dan zult gij mij wel toestaan, inspecteur, een weinig vooruit te gaan en zelf te zien of de weg wel veilig is! Al mijn pogingen zouden natuurlijk op niets uitdraaien, als de dieven, al waren het ook maar twee van uw mannen, in die zijstraat te zien kregen. Zij zouden de zaak niet vertrouwen en ons zeer waarschijnlijk ontsnappen!

— Toegestemd, mijnheer! Intusschen zal ik mij, in burgerkleeding, bij mijnheer Drummer gaan aanmelden en met hem spreken.

— Doe dat! Gij zult daar reeds twee van mijn mannen aantreffen, die ik uit mijn eigen wijk heb meegekregen!

Het kleine legertje brak op, terwijl Raffles een vijftigtal meters vooruit ging; de agenten volgden hem twee aan twee, slenterend en onderling door een ruimen afstand van elkaar gescheiden.

Het was toen omstreeks half tien.

In de zijstraat was niets bijzonders te zien en Raffles begreep ook aanstonds, dat de dieven

wel zoo verstandig zouden zijn, thans nog niet binnen te gaan, want daartoe was het verkeer nog te druk.

Hij stelde de mannen verdekt op, naarmate zij aankwamen, en toen was het wachten op den inspecteur, die den sleutel had.

Ook deze kwam tamelijk spoedig opdagen, opende snel de deur en een voor een gleden vier van de agenten den donkeren tuin binnen en verscholen zich achter boschjes en hooge stapels brandhout.

De vier anderen en de inspecteur zouden voorloopig buiten blijven, totdat zij overtuigd konden zijn, dat alle dieven waren binnengegaan, om dan op hun beurt zich bij de anderen te voegen.

Men zou de dieven rustig het huis laten binnengaan en hen dan onverhoeds op het lijf vallen.

De inspecteur wendde zich tot Raffles en zeide glimlachend:

— Mijnheer Drummer zeide mij, dat gij in de safe wildet wachten, maar ik acht dat volkomen nutteloos — want er is natuurlijk geen sprake van dat wij de dieven zoover laten komen! Ik heb dan ook de beide agenten maar weer weggezonden — zij kunnen als het noodig is, hier betere diensten verrichten!

Raffles fronste het voorhoofd en bromde voor zich heen iets, dat weinig vleidend klonk voor den inspecteur, die het gelukkig niet verstond, maar toch zeide hij met een beleefd glimlachje:

— Uitstekend, mijnheer de inspecteur! Ik begrijp zelf wel, dat het geen doel heeft de dieven den tunnel te laten binnendringen! Ik meende echter, dat voor de goede bewijsvoering — —

— Het bewijs is immers al voldoende geleverd, als zij het huis binnengaan! zeide de inspecteur schouderophalend. De safe loopt in het minst geen gevaar. Ik heb Drummer al in overweging gegeven de Romanoff-juweelen daar maar weer naar toe te brengen!

— Ik heb veel lust om hem om de ooren te slaan! bromde Raffles tusschen de tanden. Waar bemoeit de man zich mee? Een jong broekje, dat in staat is, al mijn plannen in duigen te werpen! Nu, wij zullen er spoedig een stokje voor steken!

En met een buiging voor den inspecteur zeide hij:

— Dan geloof ik dat ik hier verder voor-

loopig niets te doen heb! Ik ga de zaak binnenshuis nog even opnemen, Drummer geheel geruststellen en wil er dan hier getuige van zijn, hoe de vogels geknipt worden! Tot ziens, inspecteur — veel succes!

En met die woorden verwijderde Raffles zich haastig.

Een weinig voorbij het huis van Drummer kwam hij de twee agenten tegen — die er verre van opgewekt uitzagen.

De kleinste zei fluisterend:

— Die inspecteur heeft ons weggestuurd! Wat nu?

— Kom maar mee! antwoordde Raffles kortaf.

En zonder iets te zeggen, bracht hij zijn twee mannen eenvoudig door de zijdeur, die nog altijd ongesloten was, het huis weer binnen.

Zonder tijd te verliezen liep hij de trap op en botste op de eerste verdieping bijna tegen Drummer aan, die blijkbaar vrij besluiteloos was, hem dadelijk bij de borst greep en opgewonden zeide:

— Ik heb den inspecteur gesproken!

— Hij zeide mij zoo iets!

— Geloofst gij dat ik zijn raad moet opvolgen?

— Wat meent gij?

— Hij zeide dat ik de juweelen gerust weer naar de safe kon brengen, waar zij op zijn minst even veilig zouden zijn als vroeger, want de bandieten zouden niet eens gelegenheid krijgen, zoover te komen!

— Ik geloof dat die jeugdige inspecteur wel wat overhaast heeft geoordeeld! zeide Raffles rustig. Wij kennen de middelen van die bandieten niet — en gij kunt er stellig op rekenen, dat zij tot het uiterste bereid zijn!

— Dat heb ik ook dadelijk gedacht! De inspecteur verzekerde ook, dat het wachten in de safe volkomen overbodig was! Wat denkt gij er van?

Raffles scheen een oogenblik na te denken en antwoordde toen:

— Wij zullen ons in ieder geval maar eens gaan overtuigen, of daar alles nog veilig is! Ik heb een microfoon bij mij, die mij heel wat zal verraden!

— De inspecteur heeft mij ook de twee agenten laten wegzenden — hij vond hun aanwezigheid volkomen overbodig!

— De inspecteur, mijnheer Drummer, is over

het algemeen een weinig eigengerechtigd opgetreden! zeide Raffles beleedigd. Hij had mij wel eerst eens kunnen raadplegen, vind ik! Maar enfin — het is nu eenmaal geschied! Willen wij naar beneden gaan?

Ende twee mannen daalden de trap weer af, liepen op hun teenen door de marmeren gang, daalden ook de steenen keldertrap af en gingen de safe binnen.

Daargekomen haalde Raffles een klein instrument uit zijn zak, legde dat op den vloer, ontweekelde een geleidingsdraad, drukte den ontvanger van de microfoon tegen het oor en luisterde.

— Nog niets te hooren! zeide hij glimlachend, na eenigen tijd. Dat is ook geen wonder. Het is pas half elf.

Toen zwegen beiden, keken eens om zich heen en wachtten.

Van tijd tot tijd legde Raffles de microfoon opnieuw op den vloer.

Na een half uur ongeveer zeide Drummer, die blijkbaar in een zeer opgewonden toestand verkeerde:

— Zouden wij maar niet weer naar boven — naar mijn kamer gaan? Wat heeft het voor nut om hier te blijven?

— Gij hebt misschien wel gelijk — het is volkomen overbodig! zeide Raffles, na even te hebben nagedacht en tersluiks zijn horloge te hebben geraadpleegd.

Drummer wilde reeds de safe verlaten, toen hij plotseling weer stilstond en op fluisterenden toon zeide:

— Hebt gij dat gehoord? Het is alsof er boven ons hoofd voorzichtig heen en weer wordt geloopt!

— Ja, ik meende iets dergelijks te hooren!

— Wat kan dat zijn? mompelde Drummer, verbleekend. Alle bedienden zijn naar bed, op Hibble na, die nog altijd de wacht houdt in mijn werkkamer! Het is toch onmogelijk dat — — zij binnenshuis zijn gedrongen?

— Volkomen buitengesloten! antwoordde Raffles en hij moest het gelaat afwenden, om den glimlach te verbergen, die hem om de lippen speelde.

— Maar ik heb toch duidelijk hooren loopen! Zouden wij niet eens gaan zien?

— Heel voorzichtig dan! Loop zoo zacht mogelijk!

En beiden beklommen de steenen trap, voetje voor voetje, zorg dragend, niet het minste gerucht te veroorzaken.

Raffles ging vooraan — Drummer volgde.

Even later stonden zij in de gang, die tamelijk helder verlicht was — neus aan neus met Joshua Hibble, die zijn meester onnoozel lachend aanzag.

Drummer keek hem een oogenblik stom verwonderd met open mond aan en barstte toen uit, luider dan wel wenschelijk was:

— Ben jij dat, Joseph? Sluip jij hier zoo heen en weer? Wat beteekent dat, man? Waarom ben je niet boven gebleven?

Thans scheen het de beurt van den bediende te zijn, om zijn meester verbluft aan te zien! Hakkellend kwam het over de lippen van Hibble:

— Maar mijnheer, u heeft mijzelf door den agent laten zeggen, dat ik hier beneden in de gang op uw terugkomst moest wachten en heel zachtjes moest loopen!

Drummer werd eerst vuurrood, daarna krijt wit en stotterde haast onverstaanbaar van drift:

— Houd je mij voor den gek, kerel? Wat praat je van een agent? Er is er hier toch geen meer in huis?

— Stellig wel, mijnheer! zeide Hibble verschrikt. Een half uur geleden althans zeker! Diezelfde groote man, die er al geweest is! Hij kwam de kamer binnen en bracht uw boodschap over!

— Zei hij niets meer? mengde Raffles zich nu in het gesprek.

— Jawel, mijnheer — hij zei dat hij wel voor de brandkast zou zorg dragen!

Drummer bleef een oogenblik als uit brons gegoten staan, rende toen zijn bediende bijna omver en stormde hijgend en blazend de trap op.

Hibble volgde hem op den voet — maar Raffles scheen de zaak minder belangwekkend te vinden en glimlachend, zachtjes voor zich heen fluitend, verwijderde hij zich in de richting van de zijdeur — —

Maar Drummer zette hijgend zijn tocht voort en struikelde meer dan hij stapte zijn werkkamer binnen.

Hij uitte een harden schreeuw en zijn oogen puilden hem uit het hoofd.

Hij staarde verwezen naar de plek, waar zoo-

even nog zijn kleine brandkast had gestaan.

Zij was er niet meer.

Alleen het zware eiken voetstuk stond er nog.

Half verwaasd van schrik en zijn eigen oogen niet geloovend, slingerde Drummer Hibble terzijde, die bevend achter hem was binnengekomen en liep tierend weer naar beneden.

Maar van den gewaanden detective was geen spoor meer te ontdekken.

Toen rende hij blootshoofds naar de zijdeur en rukte haar open — niets te zien.

Hij snelde weer terug, opende de voordeur en ijde de straat op.

Als een kanonskogel kwam hij de zijstraat binnenrollen en rukte aan de tuindeur, tierend en schreeuwend, zoodat de weinige voorbijgangers verschrikt stil bleven staan en onmiddellijk de inspecteur met een paar mannen kwam toesnellen, die zich verdekt hadden opgesteld.

— Wat is er toch, mijnheer Drummer! riep de inspecteur op strengen toon. Gij zoudt door uw geschreeuw ons geheele plan in duigen doen vallen!

— Zoudt gij niet schreeuwen als men u juweelen ter waarde van honderdduizenden had ontstolen, bromde Drummer buiten zichzelf van woede en terwijl hij zich nauwelijks op de been kon houden.

— Wat praat gij daar toch? Wanneer zou dat gebeurd kunnen zijn?

— Een half uur geleden, mijnheer! Verstaat ge mij? Mijn heele brandkast is weg — gestolen! En weet ge wie dat gedaan heeft? Die reusachtige agent — die waarschijnlijk in het geheel geen agent was! Op zijn nek heeft die schurk een kast van 350 kilo uit de kamer, de trap af en door de zijdeur weggedragen, nadat hij mijn

bediende met een loos praatje verwijderd had! Hebt ge mij goed verstaan? Een brandkast als een lucifersdoosje weggedragen!

De inspecteur werd bleek.

Het was hem alsof hij de waarheid doorgrondde.

Een naam zweefde hem voor den geest.

Die van John Raffles.

Dat was een streek voor den Gentleman-Inbreker.

En het was bekend dat hij soms gebruik maakte van de hulp van een buitengewoon krachtig man, een Maciste in het kwadraat, voor wien het inderdaad niet veel beteekende, een brandkast op zijn schouders weg te dragen, als die niet meer dan 350 kilo woog.

Zonder een woord te zeggen begon hij zijn onderzoek, alles in den steek latend.

Tien minuten later begreep hij dat hij goed gezien had — lieden die op het plein woonden hadden opgemerkt hoe omstreeks een half uur geleden een buitengewoon krachtig gebouwd agent een vierkant voorwerp in een wollen doek gewikkeld en dat blijkbaar zeer zwaar was, op een kleine vrachtauto had geladen en in gezelschap van een collega, die hem scheen te wachten, was weggereden — —

Van die auto, noch van de brandkast, noch van Robert Kean — en evenmin van de twee agenten werd een spoor teruggevonden.

En het was voor den inspecteur maar een zwakke troost, toen hij drie uren later er inderdaad in mocht slagen, na een strijd waarbij aan weerskanten gewonden vielen, zes van de gevaarlijkste leden van de Bende der Wolven kon arresteren.

De volgende aflevering (No. 502) bevat:

Het geheim van Denmore Castle.

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare **ÉCHT TURKSCHE TABAK**

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS.

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885.